การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียน ในโรงเรียนวิสามัญศึกษา และ อาชีวศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

วัน สิงห์สะอาด

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

๓๐ เมษายน ๒๕๐๙

ประกาศคุณูปการ

ในการเขียนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายท่านด้วยกัน อาทิเช่น ดร. ย. ฟิลป์ ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้ช่วยวางแนวโครงการณ์การสำรวจและการจัดข้อมูล ดร.ละม้ายมาศ ศรทัตต์ รองผู้อำนวยการสถาบันฯ ได้ช่วยเหลือในด้านการใช้เครื่อง ไอ.บี.เอ็ม. ตลอดจนการตรวจแก้เนื้อหาของปริญญานิพนธ์ให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี ดร.แหมไบ ผู้เชี่ยวชาญของยูเนสโกประจำสถาบันฯ ได้ช่วยเหลือในด้านการสร้างแบบสำรวจ แบ่งอาชีพ รายได้ และการศึกษาของผู้ปกครองของนักเรียน ดร.ชวาล แพรรัตน์กุล ได้ช่วยเหลือในการคิดข้อมูล ดร.จรรจา จินายน และอาจารย์ปรีชา ธรรมา ผู้ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลืออย่างดียิ่งตลอดเวลา อาจารย์วารี ถอมันตร์ บรรณารักษ์ของสถาบันฯ ได้ช่วยแนะนำตำราต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการค้นคว้าเป็นอย่างมาก ผู้เขียนมีความซาบซึ้งและขอขอบพระคุณในความช่วยเหลือดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง

สุดท้ายขอขอบคุณอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ และครูบางท่านใน ๗ โรงเรียน ตลอดจนเจ้าหน้าที่เครื่องจักรกล และเพื่อนนิสิตบางท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์นี้ลุล่วงไปได้เป็นอย่างยิ่ง.

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑.	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง	๑
	ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	๔
	ความสำคัญของการค้นคว้านี้	๔
	ขอบเขตของการค้นคว้า	๕
	คำนิยามของศัพท์ที่ใช้	๕
๒.	วิธีดำเนินงาน	๑๐
	เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๑๐
	การรวบรวมข้อมูล	๑๑
	การจัดกระทำกับข้อมูล	๑๒
๓.	ผลการค้นคว้า	๑๙
๔.	บทย่อ สรุปผล และข้อเสนอแนะ	๑๓๑
	บทย่อ	๑๓๑
	สรุปผล	๑๓๓
	ข้อเสนอแนะ	๑๓๗
ภาคผนวก		๑๓๙
บรรณานุกรม		๑๔๖

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๑๘
๒.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามอายุ	๒๐
๓.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๒๒
๔.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามชั้นเรียน	๒๔
๕.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามเพศ	๒๕
๖.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๒๗
๗.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามอายุ	๒๙
๘.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๓๑
๙.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามชั้นเรียน	๓๓
๑๐.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามเพศ	๓๔
๑๑.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๓๖

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง หน้า

๑๒. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามอายุ ๓๘

๑๓. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามประเภทของโรงเรียน ๔๐

๑๔. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามชั้นเรียน ๔๒

๑๕. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามเพศ ๔๓

๑๖. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ๔๕

๑๗. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามอายุ ๔๘

๑๘. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามประเภทของโรงเรียน ๕๑

๑๙. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามชั้นเรียน ๕๔

๒๐. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามเพศ ๕๖

๒๑. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ๕๘

๒๒. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามอายุ... ... . ๖๐

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
๒๓.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๖๒
๒๔.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามชั้นเรียน	๖๔
๒๕.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามเพศ	๖๕
๒๖.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๖๗
๒๗.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามอายุ	๖๙
๒๘.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๗๑
๒๙.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามชั้นเรียน	๗๒
๓๐.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามเพศ	๗๔
๓๑.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๗๕
๓๒.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามอายุ	๗๗
๓๓.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๗๘

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
๓๔.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามชั้นเรียน	๘๑
๓๕.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามเพศ	๘๓
๓๖.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๘๕
๓๗.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามอายุ	๘๘
๓๘.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๙๑
๓๙.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามชั้นเรียน	๙๓
๔๐.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามเพศ	๙๕
๔๑.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๙๗
๔๒.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามอายุ	๙๙
๔๓.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๑๐๑

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
๔๔.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามชั้นเรียน ...	๑๐๔
๔๕.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามเพศ	๑๐๖
๔๖.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๑๐๘
๔๗.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามอายุ	๑๑๐
๔๘.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๑๑๒
๔๙.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามชั้นเรียน	๑๑๔
๕๐.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามเพศ	๑๑๖
๕๑.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	๑๑๘
๕๒.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามอายุ	๑๒๑
๕๓.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๑๒๔
๕๔.	แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามชั้นเรียน	๑๒๗

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง หน้า

๕๕. แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการ
ดูภาพยนต์ จำแนกตามเพศ ๑๒๙

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทที่ ๑

บทนำ

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นส่วนสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของความเจริญของประเทศชาติ ประเทศจะเจริญรุ่งเรืองได้เพราะประชาชนได้รับการศึกษาดีอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะประเทศที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตย สำหรับประเทศไทยเรานี้การศึกษาของประชาชนเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้ว่าปัจจุบันนี้ รัฐบาลได้เร่งรัดพัฒนาการการศึกษาเพื่อยกระดับการศึกษาของประชาชนให้สูงขึ้น โดยมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมแผนการศึกษาของชาติ ยกระดับการศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้น ปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ได้เพิ่มพูนทั้งด้านปริมาณและคุณภาพของครูอาจารย์ ผู้เกี่ยวข้องในด้านการศึกษา ผู้บริหารการศึกษา ตลอดจนอาคาร สถานที่ อุปกรณ์และตำราเรียน

การปรับปรุงการศึกษานี้จะได้ผลเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความร่วมมือของประชาชนด้วย ถ้าจะให้ถูกต้องและได้ผลดีแล้ว การจัดการศึกษานั้นควรเป็นหน้าที่ของประชาชน โดยมีรัฐบาลเป็นฝ่ายให้คำแนะนำและความช่วยเหลือดูแล เพื่อความเหมาะสมเท่านั้น ถ้าจะปล่อยให้รัฐจัดแต่ผู้เดียวจะไม่สามารถจัดการศึกษาให้กับประชาชนโดยอย่างทั่วถึง เพราะมีงบประมาณน้อยแต่ปริมาณผู้ที่จะเข้าเรียนในระดับต่าง ๆ มีมาก รัฐไม่สามารถที่จะจัดสถานที่อาคาร ผู้สอน ตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้เพียงพอ แต่รัฐก็มิได้ท้อถอยพยายามที่จะแก้ไขทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ เช่น สร้างโรงเรียนเพิ่มขึ้น จัดการขยายโรงเรียนที่มีอยู่แล้วให้สามารถรับนักเรียนได้มากขึ้น จัดการเปิดเรียนสองผลัดเป็นการชั่วคราวเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าขึ้น เป็นต้น แต่ถึงกระนั้นก็หาได้เพียงพอกับปริมาณของนักเรียนไม่ การที่มีสถานที่เรียนไม่พอประการหนึ่ง ประกอบกับความเจริญในด้านวิทยาศาสตร์ ได้ช่วยย่นระยะเวลาของกิจการงานทุกชนิดลงอย่างมาก ทำให้เด็กในปัจจุบันนี้มีเวลาว่างมาก

การที่มีเวลาว่างนี้ทำให้เกิดปัญหานั้น ในต่างประเทศก็เป็นปัญหาเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากข้อความในหนังสือ "

มีความว่า ปัญหาของการใช้เวลาว่างเป็นปัญหาใหม่ เพราะในสมัยก่อนน้อยคนที่จะมีเวลาว่าง จะต้องทำงานกันถึงวันละ ๑๒, ๑๔ หรือ ๑๖ ชั่วโมง ในสัปดาห์หนึ่งต้องทำ ๖ วัน ต่อมาปลาย ค.ศ. ๑๘๔๐ กรรมกรตามโรงงานทำงานเฉลี่ยแล้ว ๗๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แต่ในปัจจุบันนี้ เวลาในหนึ่งสัปดาห์คนเราจะใช้ไปในด้านการทำงาน ๔๐ ชั่วโมง นอน ๕๖ ชั่วโมง ในการรับประทานอาหารและทำกิจวัตรประจำวันประมาณ ๒๘ ชั่วโมง จะเห็นว่าสัปดาห์หนึ่งจะมีเวลาเหลืออีก ๔๔ ชั่วโมง เวลาที่เหลือนี้เองเป็นเวลาที่เป็นปัญหา[๑]

สำหรับเวลาของนักเรียนนั้น ดร.คับเบิลยู ดี.มาตินสัน ได้คำนวณไว้ในหนังสือ "วิธีปรับปรุงการเรียนเพื่อให้ได้ผล" มีความว่า ในสัปดาห์หนึ่งมี ๑๖๘ ชั่วโมง นักเรียนใช้เวลาในการนอนเสีย ๕๖ ชั่วโมง ในการเข้าชั้นเรียน ๒๕ ชั่วโมง ดูหนังสือทำการบ้าน ๓๕ ชั่วโมง ยังยังเหลือเวลาอีก ๕๒ ชั่วโมง เป็นเวลาที่จะใช้รับประทานอาหาร ทำกิจวัตรประจำวัน พบปะเพื่อนฝูง และหาความเพลิดเพลิน[๒]

/เวลาว่างของเด็กมีแง่คิด ๒ ประการ คือ

หากเด็กรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ย่อมเป็นผลดีต่อตนเอง ผู้ปกครอง สังคม และประเทศชาติ

หากเด็กอยู่เฉย ๆ โดยมิได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์ หรือทำความเสื่อมเสียให้กับสังคม ก็จัดว่ามีปัญหาเหมือนกัน

เด็กใช้เวลาว่างไปในทางที่ไม่พึงปรารถนา เช่น เล่นการพนัน ดื่มสุรา ชอบนั่งตามร้านกาแฟ ชอบอยู่ตามหน้าโรงภาพยนต์ ก่อการทะเลาะวิวาท มั่วสุมใน

---

๑. Guy, Stanton F., Compton's Pictured Encyclopedia and Fact-Index, PP. 184-185.

๒. มาตินสัน, คับเบิลยู ดี., วิธีปรับปรุงการเรียนเพื่อให้ได้ผล หน้า ๕๐

เรื่องโสเภณี อ่านสิ่งตีพิมพ์ที่ไม่พึงประสงค์ สิ่งเหล่านี้เป็นอันตรายต่อตนเอง และเป็นปัญหาใหญ่ของสังคม

หากเด็กรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่เด็กจะรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ได้ก็จะต้องได้รับการแนะนำ การส่งเสริมจากทางบ้าน ทางโรงเรียน ซึ่งในขณะนี้ยังมีน้อยมาก

หากเด็กอยู่เฉย ๆ โดยมิได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์ก็น่าเป็นห่วง เพราะการดำรงชีวิตอยู่จะต้องกินต้องใช้ เมื่อไม่ทำอะไรให้เป็นประโยชน์ย่อมเป็นภาระที่หนักต่อผู้ให้ความอุปการะ ทั้งเป็นอันตรายต่อตัวเอง โดยมีจิตใจฟุ้งซ่าน ในที่สุดมักจะคิดไปในทางไม่ดี

เด็กที่ใช้เวลาว่างไปในทางที่ไม่พึงปรารถนา เป็นพวกที่น่าสงสารและน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง เพราะพวกนี้เป็นปัญหาใหญ่ของสังคม ก่อความเดือดร้อน ทำลายความสงบสุขให้กับสังคม ปัญหานี้มักจะมีอยู่ในวัยรุ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐมีความห่วงใยมาก เพราะมีข่าวกล่าวถึงความประพฤติอันไม่เรียบร้อยของเยาวชนปรากฏอยู่เสมอ

ปัญหานี้มีหน่วยงาน องค์การ และเอกชนหลายแห่งต่าง ๆ ได้หยิบยกขึ้นพิจารณาหลายครั้ง เช่น ในการประชุมสัมมนาแห่งชาติครั้งที่ ๖ การประชุมผู้ว่าราชการจังหวัด การประชุมนายกเทศมนตรี ครั้งสุดท้ายได้มีสัมมนาว่าด้วยจริยศึกษา ณ ศาลาสันติธรรม เมื่อวันที่ ๒๖ – ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ เพื่อพิจารณาปัญหาทางแก้ไข ข้อเสนอแนะ และแนวทางส่งเสริมจริยศึกษา ทางด้านกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย ได้พยายามเผยแพร่ความรู้ ปัญหา พัฒนาการของเด็กวัยต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองและประชาชนทราบโดยใช้สื่อมวลชนต่าง ๆ

ในต่างประเทศ นักจิตวิทยาและนักสังคมวิทยาได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ความประพฤติชั่วทั้งหลายมักเกิดจากการไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ในด้านการศึกษาถือว่าการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เป็นวัตถุประสงค์อันหนึ่งของการศึกษา

<u>ความมุ่งหมายในการค้นคว้า</u>

การค้นคว้านี้มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้คือ

๑. เพื่อสำรวจว่าเด็กนักเรียนใช้เวลาว่างของตนอย่างไร เป็นประโยชน์หรือไม่

๒. เพื่อตรวจดูว่า อาชีพ รายได้ การศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลาว่างของนักเรียนอย่างใดหรือไม่

๓. เพื่อเปรียบเทียบการใช้เวลาว่างในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนแต่ละพวกตามหัวข้อต่อไปนี้

ก. เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ กันคือ กลุ่มอายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, กลุ่มอายุ ๑๕ – ๑๗ ปี และกลุ่มอายุ ๑๘ – ๒๑ ปี

ข. เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียนสองประเภทคือ

–เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนชายโรงเรียนวิสามัญศึกษา กับของนักเรียนชายโรงเรียนอาชีวศึกษา

–เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนหญิงโรงเรียนวิสามัญศึกษา กับของนักเรียนหญิงโรงเรียนอาชีวศึกษา

ค. เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ในโรงเรียนทั้งสองประเภท

ง. เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างของนักเรียนชายกับของนักเรียนหญิง

<u>ความสำคัญของการค้นคว้านี้</u>

ในการสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนครั้งนี้ มีความสำคัญหลายประการคือ

๑. เพื่อทราบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในการใช้เวลาว่างของเด็กนักเรียน

ว่านักเรียนส่วนมากชอบทำอะไร หรือใช้เวลาว่างของตนไปในทางใด

๒. เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กทุกฝ่ายเห็นความสำคัญของเวลาว่างยิ่งขึ้น

๓. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้แนะแนวจะได้ได้ความร่วมมือ ส่งเสริม และสนับสนุนการใช้เวลาว่างของเด็กให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ โดยปรับปรุงแก้ไขทั้งในด้านบริการ อุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ดีขึ้นและเพียงพอกับความต้องการ

ขอบเขตของการค้นคว้า

เนื่องจากการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีเวลาจำกัด จึงได้ทำการสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนเพียง ๔๐๐ คนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ๒ โรงเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษา ๕ โรงเรียน ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมปีที่ ๖ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

คำนิยามของศัพท์ที่ใช้

"เวลาว่าง" คือเวลาที่นอกเหนือจากการเรียนหรือการทำงานประจำตามหน้าที่ รวมทั้งการนอนและการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันด้วย เวลาว่างนี้เป็นเวลาที่จะใช้ทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ

"โรงเรียนวิสามัญศึกษา" คือโรงเรียนที่มีแนวการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาสอนหนักไปทางด้านวิทยาการ โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้เด็กมีพื้นความรู้ที่จะเข้าศึกษาต่อในขั้นอุดมศึกษา

"โรงเรียนอาชีวศึกษา" คือโรงเรียนที่มีแนวการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาสอนหนักไปทางด้านอาชีพ โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้เด็กมีพื้นความรู้สำหรับใช้ประกอบอาชีพได้

"มัธยมศึกษาปีที่ ๑" หมายถึงชั้นปีที่ ๑ ของระดับมัธยมศึกษาทั้งสายสามัญและสายอาชีพ

"มัธยมปีที่ ๖" หมายถึงชั้นมัธยมปีที่ ๖ ของโรงเรียนวิสามัญศึกษา หรือชั้นมัธยมอาชีวศึกษาตอนปลายปีที่ ๓

เอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหานี้

การศึกษาการใช้เวลาว่างของเด็กนั้น ในต่างประเทศได้ทำกันมานานแล้ว มีการศึกษาและแก้ไขเสมอมา ต่อไปนี้เป็นผลการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่นดังนี้

จากหนังสือ "Adolescence" โดยมาร์ม[๓] พอสรุปได้ดังนี้ ในวันธรรมดาที่เด็กนักเรียนต้องไปโรงเรียน เด็กจะใช้เวลาที่เหลืออยู่ไปในด้านการกีฬาเป็นส่วนใหญ่ มีบ้างที่ใช้ไปในด้านการอ่านหนังสือ ฟังวิทยุ เล่นดนตรี ส่งหนังสือพิมพ์ ใช้เวลาเกี่ยวกับการเรียนเพียงเล็กน้อยในขณะที่อยู่ที่บ้าน เมื่อพิจารณาด้านอายุ พบว่าเด็กอายุ ๑๖ - ๑๘ ปีมักจะใช้เวลานอกเวลาเรียนดังนี้ ในการเล่นกีฬา มีนักเรียนชายร้อยละ ๕๙ นักเรียนหญิงร้อยละ ๓๑ ทำงานบ้าน นักเรียนหญิงทั้งหมดช่วยทำงานบ้าน แต่ก็มีบ้างที่ออกไปทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ มีเด็กกว่าร้อยละ ๙๐ ที่ใช้เวลาในการฟังวิทยุสัปดาห์ละ ๓ - ๔ ชั่วโมง รายการที่ฟังส่วนใหญ่เป็นรายการเพลง เรื่องตลกขบขัน ละครอาชญากรรม รายการมหัศจรรย์ เรื่องลึกลับ มีเด็กชายร้อยละ ๖๑ เด็กหญิงร้อยละ ๗๓ ที่ไปดูภาพยนตร์สัปดาห์ละ ๑ - ๒ ครั้ง เด็กชายชอบดูเรื่องตลกขบขัน เรื่องการรบการต่อสู้ เรื่องลึกลับ ฝ่ายหญิงชอบเรื่องตลกขบขัน เรื่องความรัก เรื่องลึกลับ เด็กวัยรุ่นตอนปลายจะใช้เวลาในการอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือหนังสือประเภทบันเทิงวันละไม่น้อยกว่าครึ่งชั่วโมง

ในหนังสือ "Adolescent Development" โดยเฮอร์ล็อค[๔] ได้กล่าวถึงเรื่องการใช้เวลาว่างของเด็ก พร้อมกับรวบรวมผลการค้นคว้าของบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังต่อไปนี้ เมื่อเด็กอายุมากขึ้น เด็กจะมีความสนใจในกิจกรรมลดลง เช่น การเล่นซ่อนหา เด็กอายุ ๑๒.๕ ปี เล่นซ่อนหาร้อยละ ๒๙ เมื่ออายุ ๑๔.๕ ปี มีการเล่นซ่อนหาร้อยละ ๑๒ พออายุ ๑๖.๕ ปี การเล่นซ่อนหาจะลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๕ เท่านั้น พาร์ทริดจ์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเล่นของเด็กชาย ในนครนิวยอร์ค ที่มี

---

[๔] Hurlock, E.B., Adolescent Development, pp. 282-330

อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี มีกิจกรรมเกี่ยวกับการสะสม การประดิษฐ์ของใช้ การวิ่งไล่จับ การเล่นเอาเถิด ลดลง ทั้งนี้ได้ให้เหตุผลว่า เมื่อเด็กเหล่านี้มีเวลาว่างลดลง ทำให้โอกาสที่จะทำกิจกรรมบางอย่างหมดไป จากรายงานของวิตตี้ก็พบเช่นเดียวกันอีกว่า เมื่อเด็กอายุมากขึ้น จำนวนกิจกรรมที่ทำจะลดลง เช่น เด็กอายุ ๗.๕ ปี มีกิจกรรม ๒๗ อย่าง เด็กอายุ ๑๑.๕ ปี มีกิจกรรม ๒๑ อย่าง พออายุ ๑๖.๕ ปีจะมีกิจกรรมเหลือ ๑๓ อย่าง ผลของการค้นคว้าของอิดส์ และเอส ที่ทำการสำรวจกับเด็กระดับชั้นมัธยมปลายพบว่า เวลาที่เด็กอยู่ที่บ้านในวันที่ต้องไปโรงเรียน เด็กจะใช้เวลาไปในด้านการฟังวิทยุ อ่านหนังสือ ค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียน ส่วนเวลาที่ออกไปนอกบ้าน มักจะไปหาเพื่อน ไปดูภาพยนต์ จากการศึกษาของเบลล์ พบว่า เด็กหญิงใช้เวลาว่างไปในด้านการอ่านหนังสือมากที่สุด รองลงไปเป็นงานอดิเรก ดูภาพยนต์ เล่นกีฬา และฟังวิทยุ ส่วนเด็กชายใช้เวลาว่างไปในด้านการเล่นกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงไปเป็นการอ่านหนังสือ ไปเที่ยวกับเพื่อน ไปดูภาพยนต์ ทำงานอดิเรก และฟังวิทยุ

เฮอร์ล็อคยังได้กล่าวอีกว่า เมื่อเด็กมีความเจริญทางร่างกายและทางสมองเพิ่มขึ้น เด็กจะเลือกเล่นกีฬาเฉพาะประเภทที่ตนชอบมากที่สุดเท่านั้น ทั้งจะเปลี่ยนจากการเป็นผู้เล่นไปเป็นผู้ดูอีกด้วย กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความเพลิดเพลินและสนุกสนานนั้นเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ทั้งสองเพศเข้าร่วมด้วย เช่น การเต้นรำ การจัดงานเลี้ยง การไปปิคนิค ไปดูภาพยนต์ การเล่นเทนนิส เป็นต้น นอกจากนี้เฮอร์ล็อคยังได้กล่าวถึงผลของการศึกษาของเจมส์และมัวร์ว่า เด็กที่มีอายุสูงกว่า ๑๖ ปีมีแนวโน้มที่จะทำกิจกรรมที่มีทั้งสองเพศร่วมอยู่ด้วย กิจกรรมของเพศชายและหญิงก็คล้ายกัน เพราะทั้งสองเพศสนใจในกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ทั้งสองเพศเข้าร่วมด้วย

เฮอร์ล็อคได้กล่าวถึงผลการศึกษาของอิดส์และเอส เกี่ยวกับความสนใจในการเล่นกีฬาของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาว่า มีเด็กชายร้อยละ ๔๒ เด็กหญิงร้อยละ ๑๔ สนใจในบาสเกตบอล เด็กชายร้อยละ ๑๔ เด็กหญิงร้อยละ ๑๗ สนใจในการเล่นเทนนิส เด็กชายร้อยละ ๕๓ ที่สนใจในการเล่นฟุตบอล แต่เด็กหญิงไม่ปรากฏ ส่วน

การศึกษาของซัลเลนเบอร์ที่เฮอร์ล็อคกล่าวถึงคือ การศึกษาเด็กเกรด ๑๐ มีเด็กชายร้อยละ ๙๐.๒ เด็กหญิงร้อยละ ๘๗.๔ ไปดูการแข่งขันกีฬาของโรงเรียน พอขึ้นเกรด ๑๒ จะมีเด็กชายร้อยละ ๘๗.๖ เด็กหญิงร้อยละ ๘๔.๖ ไปดูการแข่งขันกีฬาของโรงเรียน ในด้านความแตกต่างระหว่างเพศก็พบว่ากีฬาของเพศหญิงส่วนมากไม่ต้องใช้กำลังมากเหมือนกับกีฬาของเพศชาย และความสนใจในเรื่องกีฬาของเพศหญิงลดลงเร็วกว่าของเพศชาย การไปดูกีฬาก็ปรากฏว่ามีเพศชายมากกว่าเพศหญิง

เฮอร์ล็อคได้กล่าวถึงรายงานของเทอร์แมนและลิมา ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านหนังสือของเด็กว่า เด็กอายุ ๑๒ – ๑๓ ปี มีโอกาสอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินมากที่สุด หลังจากนั้นก็จะหันมาอ่านเพื่อให้เกิดความรู้ เด็กอายุ ๑๑ ปีชอบอ่านหนังสือประเภทนิทาน นิยาย การผจญภัย เรื่องลึกลับ เด็กชายชอบอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์ เด็กหญิงชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับชีวิตในบ้านในโรงเรียน และเรื่องที่เกี่ยวกับสัตว์ เด็กอายุ ๑๒ ปีชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับบุคคลสำคัญ วีรบุรุษ เมื่อเด็กอายุสูงขึ้นจะอ่านเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจมาก ๆ เช่น วรรณคดี ชีวประวัติ และเรื่องของความรัก

ในด้านการฟังวิทยุ เฮอร์ล็อคก็ได้กล่าวถึงรายงานของลิกส์และเฮสที่ทำการศึกษากับเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาว่า มีเด็กร้อยละ ๑๑ ที่ใช้เวลาในการฟังวิทยุมากกว่า ๓ ชั่วโมงต่อหนึ่งวัน เด็กร้อยละ ๖๖ ฟังวิทยุวันละ ๑ – ๓ ชั่วโมง และมีเด็กร้อยละ ๒๓ ที่ฟังวิทยุวันหนึ่งน้อยกว่า ๑ ชั่วโมง รายการที่เด็กชอบมากที่สุดคือเรื่องตลกขบขัน ละคร เพลง ดนตรี ส่วนจากรายงานของเจอร์ซิลด์ที่ทำการศึกษาเด็กระดับมัธยมศึกษาก็พบว่าเด็กชายชอบฟังรายการอาชญากรรม การสู้รบ สำหรับเด็กหญิงชอบรายการเพลง ละครชีวิต เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างเพศ เฮอร์ล็อคก็ได้กล่าวถึงผลรายงานของคลาร์ค ที่ทำการศึกษาเด็กอายุระหว่าง ๙ – ๑๘ ปี ซึ่งอาศัยอยู่ทั้งในเมืองและในชนบทว่ามีเด็กชายร้อยละ ๓๖ เด็กหญิงร้อยละ ๒๕ ชอบฟังรายการตลกขบขัน เด็กชายร้อยละ ๑๕ เด็กหญิงร้อยละ ๑๓ ชอบฟังรายการเพลง เด็กชายร้อยละ ๑๔ หญิงร้อยละ ๓๒ ชอบฟังรายการละคร และมีชายร้อยละ ๗ กับหญิงร้อยละ ๒ ชอบฟังข่าวนอกนั้นฟังรายการอื่น ๆ

เฮอร์ล็อคยังได้กล่าวถึงผลการศึกษาของซัลเลนเบอร์เกี่ยวกับการดูภาพยนต์

ของเด็กวัยรุ่นว่า ชายร้อยละ ๔๓.๒๐ หญิงร้อยละ ๓๒ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทลึกลับ มีชายร้อยละ ๑๓.๓๐ หญิงร้อยละ ๖ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทสงคราม ชายร้อยละ ๑๑.๗๐ หญิงร้อยละ ๘.๓๐ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทตลก และชายร้อยละ ๕.๒ หญิงร้อยละ ๒๙.๕๐ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทความรัก

ที่กล่าวมาแล้วเป็นการศึกษาการใช้เวลาว่างของเด็กในต่างประเทศสำหรับการค้นคว้าของเมืองไทยเรา จากการศึกษาของ ร.ศ.หญิง ทัศนีย์ ล่องไพบูลย์[5] เกี่ยวกับการสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนในจังหวัดพระนคร ซึ่งมีตอนหนึ่งที่เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของเด็ก พอสรุปได้ดังนี้ มีนักเรียนชายร้อยละ ๒๓.๑๐ หญิงร้อยละ ๑๖.๗๐ ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุและดูโทรทัศน์ มีชายร้อยละ ๑๘.๑๐ หญิงร้อยละ ๑๐.๓๐ ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ มีชายร้อยละ ๙.๖๐ หญิงร้อยละ ๘.๙๐ ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา และชายร้อยละ ๑๑.๑๐ หญิงร้อยละ ๑๖.๑๐ ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือที่มีประโยชน์

จากการศึกษาของนางสาวกุลนภา สบายเนตร[6] เกี่ยวกับอิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นหญิงมีความสนใจในภาพยนตร์ชีวิตมากที่สุด หญิงร้อยละ [illegible] รองลงไปคือภาพยนตร์เพลง มีจำนวนผู้ร้อยละ ๔๑.๘๓ ส่วนเด็กวัยรุ่นชายชอบภาพยนตร์เป็นสงครามมากที่สุด รองลงไปคือภาพยนตร์ผจญภัย

---

[5]ทัศนีย์ ล่องไพบูลย์ "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร" ในการวิจัยทางการศึกษา ๔ : ๙ สิงหาคม ๒๕๐๓

[6]กุลนภา สบายเนตร อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น พระนคร วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หน้า ๑๒ – ๑๗

บทที่ ๒

วิธีดำเนินงาน

<u>เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง</u>

ในการสำรวจการใช้เวลาว่างครั้งนี้ มีเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

๑. เลือกเด็กชั้นมัธยมปลาย เพราะว่าเป็นเด็กที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีปัญหามาก

๒. เลือกเฉพาะเด็กที่อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และในชั้นมัธยมปีที่ ๖ เท่านั้น เพราะเข้าใจว่าความแตกต่างระหว่างนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับมัธยมปีที่ ๔ หรือชั้นมัธยมปีที่ ๕ กับชั้นมัธยมปีที่ ๖ มีน้อย แต่ความแตกต่างระหว่างนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับมัธยมปีที่ ๖ อาจจะมีมาก และการเลือกเพียงสองระดับชั้นเรียนดังกล่าวจะทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างจากแต่ละระดับชั้นเรียนมากกว่าเลือกทั้งสามระดับชั้นเรียน

๓. คำนึงถึงความสมดุลของกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาประเภทของโรงเรียน ชั้นเรียน และเพศ

๔. การเลือกโรงเรียนวิสามัญศึกษา ได้ใช้วิธีการจับสลากจากกลุ่มโรงเรียนวิสามัญศึกษาชาย ๑๗ โรงเรียน โรงเรียนวิสามัญศึกษาหญิง ๘ โรงเรียน มาเพียงประเภทละหนึ่งโรงเรียน กลุ่มโรงเรียนดังกล่าวนี้ นายถาวร เกิดเกียรติพงษ์[1] ได้รวบรวมและจัดไว้ว่าเป็นโรงเรียนระดับชั้นกลาง สำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนเทียบเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมปีที่ ๖ ใน พ.ศ. ๒๕๐๘ มีโรงเรียนอาชีวศึกษาชาย ๔ โรงเรียน อาชีวศึกษาหญิง ๓ โรงเรียน จากจำนวนดังกล่าวนี้ผู้เขียนได้สุ่มตัวอย่างโรงเรียนอาชีวศึกษาชายเพียง ๓ โรงเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาหญิง ๒ โรงเรียน โดยวิธีจับสลากเช่นเดียวกัน

---

[1] Tahwon Koedkiet Pong, <u>Bangkok Children's Attitudes Towards Peer Parents</u>, Bangkok, Master's Degree Thesis, The College of Education, 1960, 10-11

การเลือกกลุ่มตัวอย่างปรากฏผลดังนี้คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมด ๕๐๐ คน เป็นนักเรียนโรงเรียนวิสามัญศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เพศชาย ๖๒ คน เพศหญิง ๖๓ คน และในระดับชั้นมัธยมปีที่ ๖ เพศชาย ๖๓ คน เพศหญิง ๖๒ คน สำหรับนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เพศชาย ๖๒ คน เพศหญิง ๖๓ คน และในระดับชั้นมัธยมปีที่ ๖ เพศชาย ๖๓ คน เพศหญิง ๖๒ คน เพื่อให้ดูง่ายขึ้นจึงได้แสดงเป็นแผนผังดังข้างล่างนี้

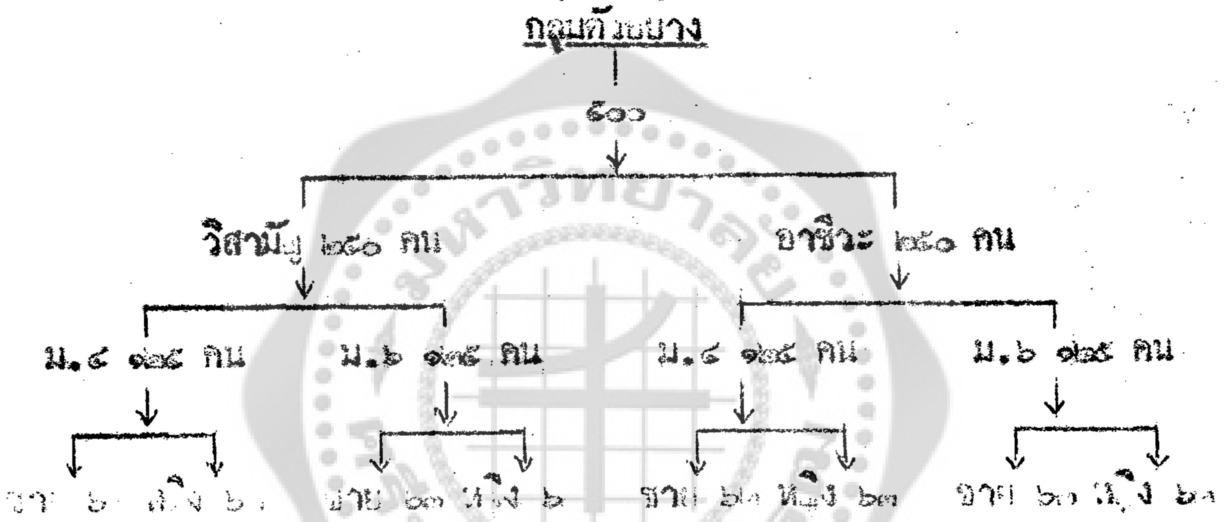

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจไปตามโรงเรียนต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่ออธิบายความมุ่งหมาย และสร้างความเป็นกันเองกับนักเรียน เพื่อจะได้คำตอบที่เป็นความจริง

แบบสำรวจนี้ได้สร้างขึ้นจากการศึกษาตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง เมื่อร่างแบบสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้วได้เสนอให้ ดร.แผนไข ช่วยแก้ไขเพิ่มเติม ต่อมาได้นำแบบสำรวจนี้ไปทำการทดลองที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง โดยใช้เด็กมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อตรวจดูว่าเด็กมีความเข้าใจในคำถามเหล่านั้นหรือไม่ และจะต้องใช้เวลาในการตอบแบบสำรวจนานเท่าใด ปรากฏว่าต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมเล็กน้อย และเด็กใช้เวลาในการตอบไม่เกินหนึ่งชั่วโมง

แบบสำรวจการใช้เวลาว่างนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ ตอนแรกเป็นข้อความที่เป็นการสำรวจเกี่ยวกับสภาพและฐานะของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย โรงเรียน ชั้น เพศ อายุ ของตัวนักเรียน อาชีพ รายได้ การศึกษา ของบิดามารดา เป็นต้น ตอนที่สองเป็นข้อความที่เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของเด็กโดยเฉพาะ (ดูตัวอย่างแบบสำรวจในภาคผนวก หน้า ๑๔๒)

<u>การจัดกระทำกับข้อมูล</u>

๑. จัดหมวดหมู่ของคำตอบในตอนแรกของแบบสำรวจดังนี้คือ

ก. จัดหมู่อายุ เนื่องจากอายุของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีตั้งแต่ ๑๒ – ๒๑ ปี ดังนั้นจึงจัดอายุของนักเรียนออกเป็น ๓ หมู่คือ หมู่ที่ ๑ มีอายุ ๑๒ – ๑๔ ปี หมู่ที่ ๒ มีอายุ ๑๕ – ๑๗ ปี หมู่ที่ ๓ มีอายุ ๑๘ – ๒๑ ปี การจัดหมู่อายุนี้ จัดตามชั้นมัธยมต้น มัธยมปลาย และเตรียมอุดมขึ้นไป คือโดยทั่วไปเด็กในชั้นมัธยมต้นจะมีอายุ ๑๒ – ๑๔ ปี เด็กชั้นมัธยมปลายจะมีอายุ ๑๕ – ๑๗ ปี เตรียมอุดมขึ้นไปจะมีอายุ ๑๘ ปีขึ้นไป

ข. จัดหมู่ของอาชีพ รายได้ การศึกษา ดังนี้

๑) แบ่งอาชีพผู้ปกครองของนักเรียนออกเป็น ๓ ประเภท คือ

ก) อาชีพประเภทที่ ๑ คือผู้ที่ประกอบอาชีพทำนา ทำสวน หาบของขาย ขับรถรับจ้าง กรรมกรต่าง ๆ ที่ไม่ต้องใช้ฝีมือ

ข) อาชีพประเภทที่ ๒ คือผู้ที่รับราชการตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าลงมา รวมพวกช่างที่ต้องใช้ฝีมือต่าง ๆ ด้วย เช่น ช่างทอง ช่างเงิน ช่างไม้ ช่างถ่ายรูป ช่างแก้เครื่องยนต์ ช่างซ่อมวิทยุโทรทัศน์ ฯลฯ

ค) อาชีพประเภทที่ ๓ คือผู้ที่รับราชการตำแหน่งชั้นโทหรือเทียบเท่าขึ้นไป รวมทั้งเจ้าของบริษัทหรือห้างร้านใหญ่ ๆ ด้วย

๒) แบ่งรายได้ของผู้ปกครองของนักเรียน โดยถือหลักของเงินเดือนข้าราชการเป็นเกณฑ์ ออกเป็น ๓ ประเภท คือ

ก) รายได้ประเภทที่ ๑ คือผู้ที่มีรายได้ ๙๖๐ บาทต่อเดือนลงมา ซึ่งเป็นเงินเดือนขั้นสูงสุดของข้าราชการชั้นตรี

ข) รายได้ประเภทที่ ๒ คือผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ ๙๖๑ บาทถึง ๒๖๔๐ บาท ซึ่งเป็นเงินเดือนของข้าราชการชั้นโท

ค) รายได้ประเภทที่ ๓ คือผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ ๒๖๔๑ บาทขึ้นไป

๓) แบ่งระดับการศึกษาของผู้ปกครองของนักเรียนออกเป็น ๓ ประเภท คือ

ก) ประเภทที่ ๑ คือผู้ที่ได้รับการศึกษาไม่เกินชั้นประถมปีที่ ๔ หรือไม่ได้รับการศึกษาเลย

ข) ประเภทที่ ๒ คือผู้ที่ได้รับการศึกษาตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมปีที่ ๘ หรือเทียบเท่า

ค) ประเภทที่ ๓ คือผู้ที่ได้รับการศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุปริญญาหรือเทียบเท่าขึ้นไป

ค. จัดระดับฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของผู้ปกครองของนักเรียนออกเป็นสามระดับ ต่ำ ปานกลาง และสูง โดยคำนึงถึงอาชีพ รายได้ และการศึกษา เป็นเกณฑ์ ด้วยวิธีดังต่อไปนี้คือ

๑) ให้คะแนนอาชีพประเภทที่ ๑, ประเภทที่ ๒, และประเภทที่ ๓ เป็น ๑, ๒, และ ๓ คะแนน ตามลำดับ สำหรับรายได้และการศึกษาก็ให้คะแนนเช่นเดียวกับอาชีพ เพราะฉะนั้นผู้ปกครองของนักเรียนแต่ละคนจะมีคะแนนตามลักษณะของอาชีพ รายได้ และการศึกษาของตน

๒) รวมคะแนนของอาชีพ รายได้ และการศึกษาของแต่ละคน แล้วหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ง) ให้ผู้ที่มีคะแนนอยู่ในระหว่าง + ISD. และ – ISD. เป็นผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับที่ ๒ ผู้ที่มีคะแนนเกิน – ISD. เป็นผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับที่ ๑ และสำหรับผู้ที่มีคะแนนเกิน + ISD. เป็นผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับที่ ๓

ภายหลังการจัดระดับฐานะเศรษฐกิจสังคมแล้ว ปรากฏว่าแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจสังคมมีจำนวนดังข้างล่างนี้

ก) จำนวนผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับที่ ๑ ๑๔๑ คน

ข) จำนวนผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับที่ ๒ ๑๔๗ คน

ค) จำนวนผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับที่ ๓ ๑๕๒ คน

๖. จัดหมู่ของคำตอบในตอนที่สองของแบบสำรวจการใช้เวลาว่างออกเป็น ๑๑ จำพวก

๗. คิดคะแนนของคำตอบทุกหมวดเป็นอัตราส่วนร้อย

๘. เปรียบเทียบความแตกต่างของอัตราส่วนร้อย

ก. ระหว่างในหมู่เดียวกัน

ข. ระหว่างหมู่ต่อหมู่

๙. ทดสอบความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยโดยใช้ค่า "Z" เมื่อ "Z" มีค่าเท่ากับหรือมากกว่า ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

บทที่ ๓

ผลการค้นคว้า

ได้แบ่งหมู่ของคำตอบเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างออกเป็น ๑๑ จำพวก ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

ก. เกี่ยวกับการเรียน การช่วยทำงานบ้าน และการเล่นกีฬา แต่ละประเภทแบ่งออกเป็น ๕ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยทำเลย

๒) ไม่ค่อยได้ทำ

๓) ทำบ้างไม่ทำบ้าง

๔) ทำค่อนข้างบ่อย

๕) ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ

ข. งานอดิเรก แบ่งออกเป็น ๘ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่มีงานอดิเรก

๒) งานครัว

๓) ประดิษฐ์ ซ่อมแซมของต่าง ๆ การฝีมือ

๔) เล่นกีฬา ออกกำลังกาย

๕) ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ

๖) ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง

๗) การสะสม

๘) การปรุงอาหาร

ค. การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด แบ่งออกเป็น ๔ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยเลย

๒) ใช้ไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

๓) ใช้ระหว่าง ๒ – ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

๔) ใช้กว่า ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ง. การหารายได้พิเศษ แบ่งออกเป็น ๓ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยทำเลย

๒) ทำไม่เกิน ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

๓) ทำมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ขึ้นไป

จ. การฟังวิทยุ แบ่งออกเป็น ๖ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยฟังเลย

๒) ฟังทุกรายการ

๓) ฟังรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน

๔) ฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด

๕) ฟังรายการประเภทความรู้ สารคดี

๖) ฟังรายการอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว

ฉ. การดูโทรทัศน์ แบ่งออกเป็น ๖ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยดูเลย

๒) ดูทุกรายการ

๓) ดูเรื่องเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการวาไรตี้

๔) ดูรายการข่าว รายการถ่ายทอด

๕) ดูรายการประเภทความรู้ สารคดี

๖) ดูรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้

ช. การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน แบ่งออกเป็น ๖ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยอ่านเลย

๒) อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน

๓) อ่านเรื่องชีวิต

๔) อ่านประเภทข่าวต่าง ๆ

๕) อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี

๖) อ่านประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว การต่อสู้

๕. การดูกีฬา แบ่งออกเป็น ๙ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยดูเลย

๒) ดูฟุตบอล

๓) ดูบาสเกตบอล

๔) ดูเนตบอล

๕) ดูรักบี้ฟุตบอล

๖) ดูเทนนิส

๗) ดูแบดมินตัน

๘) ดูกีฬามวย

๙) ดูกรีฑา

๖. การดูภาพยนตร์ แบ่งออกเป็น ๖ ข้อย่อย คือ

๑) ไม่เคยดูเลย

๒) ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน

๓) ภาพยนตร์ชีวิต

๔) ภาพยนตร์ข่าว

๕) ภาพยนตร์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์

๖) ภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว การต่อสู้

ต่อไปเป็นตารางแสดงอัตราส่วนร้อยและคำอธิบายประกอบตารางของการใช้เวลาว่างทั้ง ๑๑ จำพวก

ตาราง ๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การเรียน \ ฐานะ	ระดับที่๑ %	ระดับที่๒ %	ระดับที่๓ %	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
๑. ไม่เคยทำเลย	๐	๐	๐			
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๘.๖๑	๕.๐๘	๗.๘๙			
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๓๓.๑๑	๒๓.๘๖	๒๓.๐๓		๑.๙๗	
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๔๒.๓๙	๕๔.๘๒	๕๕.๒๖	๒.๗๒	๒.๒๖	
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๑๕.๘๙	๑๖.๒๔	๑๓.๘๒			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๑ และที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๑ และที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๒ และที่ ๓

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ นั้น แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง แต่ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่เรียนอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อยมีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๓๖) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีจำนวนผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อยนั้นสูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ และที่ ๓ นั้น ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อยมีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้างอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๖.๖๒ และ ๖.๑๐ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสามระดับ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย รองลงมาก็คือใช้ไปในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง และการเรียนอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ที่ไม่ใช้เวลาว่างในการเรียนเลยไม่มี และที่ไม่ค่อยได้เรียนนั้นก็มีบ้างเป็นส่วนน้อย

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ และที่ ๒ ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย มากกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๓๓ , ๒ ตามลำดับ) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเด็กที่มีฐานะยากจนต้องช่วยผู้ปกครองทำงานมากกว่านักเรียนที่มีฐานะดี จึงทำให้การใช้เวลาว่างในการเรียนน้อยลง หรืออาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีฐานะดีนั้นผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงได้ให้การสนับสนุนการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างดี

ตาราง ๒ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามอายุ

การเรียน \ อายุ	๑๒–๑๔ปี	๑๕–๑๗ปี	๑๘–๒๑ปี	$Z_{1,2}$	$Z_{1,3}$	$Z_{2,3}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยเลย	๐	๐	๐			
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๓.๘๕	๗.๔๑	๕.๐๘			
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๒๕.๐๐	๒๖.๘๘	๓๒.๒๒			
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๕๘.๐๓	๕๓.๕๓	๕๑.๕๘			
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	[illegible]๑๒	๑๒.๔๘	๑๑.๑๑		[illegible]๑๕	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{1,2}$ คือ ค่าแสดงความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่าง หมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{1,3}$ คือ ค่าแสดงความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่าง หมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{2,3}$ คือ ค่าแสดงความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่าง หมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

ตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, ๑๕ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๕, ๓.๕๘ และ ๒.๒๑ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสามหมู่อายุส่วนมากใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย รองลงมาคือการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง และการเรียนอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ที่ไม่ใช้เวลาว่างในการเรียนเลยไม่มีเลย ที่ไม่ค่อยได้เรียนก็มีเป็นส่วนน้อย

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุต่าง ๆ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี ใช้เวลาว่างในการเรียนอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำมากกว่านักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๔) ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเด็กโตมีกิจการงานและความรับผิดชอบมากขึ้น จึงทำให้มีเวลาว่างในการเรียนลดลง ส่วนการใช้เวลาว่างในการเรียนโดยเรียนค่อนข้างบ่อย เรียนบ้างไม่เรียนบ้าง และไม่ค่อยได้เรียน นั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

19120

ตาราง ๓ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน
จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การเรียน \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยเลย	๐	๐		๐	๐	
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๗.๒๐	๑๒.๐๐		๓.๒๐	๕.๒๐	
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๒๕.๖๐	๓๖.๘๐		๒๐.๘๐	๒๑.๖๐	
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๕๔.๘๐	๔๐.๘๐	๒.๑๗	๖๓.๐๐	๕๕.๔๐	
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๑๑.๘๐	๑๐.๔๐		๑๓.๐๐	๑๗.๘๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

ในหมู่นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง แต่ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนเคยไม่ค่อยได้เรียน มีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๑๖) และนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีจำนวนผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย นั้นสูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทนั้น ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย มีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าผู้ที่

ไม่ได้...ว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๘.๘๖, ๖.๑๔ และ ๕.๖๗ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย รองลงมาคือเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง และเรียนอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ที่ไม่ค่อยได้เรียนมีน้อย ที่ไม่เคยเรียนไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อยมากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๗) อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาต้องออกไปทำงานเพื่อหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา จึงเป็นเหตุให้นักเรียนอาชีวศึกษามีเวลาว่างในการเรียนแตกต่างกับนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาดังกล่าว นักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างในการเรียนมากกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาเล็กน้อย แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ

ตาราง ๔ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามชั้นเรียน

การเรียน \ ชั้น	ม.ศ. ๑ %	ม.๖ %	Z
๑. ไม่เคยเลย	๐	๐	
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๗.๒๐	๖.๔๐	
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๒๓.๖๐	๒๔.๘๐	
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๔๘.๔๐	๕๕.๒๐	
๕. ทำอยู่เป็นเสมอเป็นประจำ	๒๐.๘๐	๑๓.๖๐	๓.๑๙
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.[illegible] และ ๖.๗๓ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งสองหมู่ส่วนมากใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อยมากที่สุด รองลงไปคือ เรียนบ้างไม่เรียนบ้าง, เรียนอยู่เป็นเสมอเป็นประจำ และไม่ค่อยได้เรียน ตามลำดับ แต่ที่ไม่เคยเรียนเลยไม่มีเลย

๓. เปรียบเทียบระหว่างชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการเรียนอยู่บ้างเสมอเป็นประจำสูงกว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]๔) การที่นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการเรียนอยู่บ้างเสมอ สูงกว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ อาจจะเพราะว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ เป็นเด็กที่โตมีความรับผิดชอบและมีงานอื่นทำมาก จึงมีเวลาที่จะนำมาใช้ในการเรียนน้อยลง สำหรับการใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างน้อย เรียนบ้างไม่เรียนบ้าง และไม่เคยได้เรียน แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

ตาราง ๕ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเรียน จำแนกตามเพศ

การเรียน \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยเลย	–		
๒. เคยแต่ไม่ได้ทำ	[illegible].๖๐	[illegible]	[illegible]
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๓๗.[illegible]	[illegible]	[illegible]
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	[illegible].๐๐	๒๔.[illegible]	
๕. ทำอยู่เสมอเป็นประจำ	๑๑.๖๐	[illegible]	[illegible]
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	[illegible]	

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๕ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนทั้งชายและหญิงต่างก็ใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อยมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงมาคือเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๑ และ ๘.๓๕ ตามลำดับ) รองลงมาอีกคือ การเรียนอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ และไม่ค่อยได้เรียน ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยเรียนเลยไม่มี

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

การใช้เวลาว่างในการเรียนค่อนข้างบ่อย ซึ่งเป็นอันดับที่ ๑ ของทั้งสองเพศนั้น แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ แต่เพศหญิงใช้เวลาว่างในการเรียนอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำมากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๓๖) และเพศชายใช้เวลาว่างในการเรียนบ้างไม่เรียนบ้างมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน (Z = ๒.๔๘) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเพศชายใช้เวลาว่างไปในด้านการเล่นกีฬามาก แต่เพศหญิงส่วนมากอยู่กับบ้านจึงมีเวลาว่างมากก็ใช้มาในด้านการเรียน

ตาราง ๒ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามเขาชีกฐานะทาง

ฐานะ / การช่วยทำงานบ้าน	ระดับที่ ๑	ระดับที่ ๒	ระดับที่ ๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยทำเลย	๐	๐	๐			
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๑๑.๕๙	๑๔.๗๐	๒๕.๒๑		๓.๖๗	๓.๒๗
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๕๖.๒๕	๕๐.๗๖	๔๔.๐๕		๒.๑๔	
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๒๕.๔๐	๓๐.๔๖	๒๓.๘๖			
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๖.๒๒	๔.๐๖	๒.๖๓			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

จากตารางที่ ๖ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ และที่ ๒ ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง มีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านค่อนข้างบ่อยอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๙๔ และ ๔.๑๙ ตามลำดับ) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง มีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยไม่ค่อยได้ทำอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๖๕)

ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสามระดับฐานะส่วนมากใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างเป็นอันดับที่ ๑ สำหรับอันดับที่ ๒ และอันดับรองลงไปของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ ที่ ๓ นั้น คือช่วยทำงานบ้านค่อนข้างบ่อย, ไม่ค่อยได้ทำ และทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ แต่อันดับที่ ๒ และอันดับรองลงไปของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ นั้น คือ ไม่ค่อยได้ช่วยทำ, ทำค่อนข้างบ่อย และทำสม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ และปรากฏว่าไม่มีเด็กคนใดเลยที่ไม่เคยช่วยทำงานบ้าน

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างมากกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = .๑๔) และนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่ค่อยได้ช่วยทำงานบ้านสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในระดับที่ ๑ และที่ ๒ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๖๓ และ ๓.๒๗ ตามลำดับ) ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าเด็กที่มีฐานะดีอาจจะมีคนรับใช้ หรือไม่ก็ใช้วิธีจ้างด้วยเงิน ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องช่วยทำงานบ้านเหมือนกับเด็กที่มีฐานะยากจน ซึ่งผู้ปกครองต้องทำงานด้วยตนเองทุกอย่าง เด็กจำเป็นที่จะต้องช่วยทำบ้าง.

ตาราง ๗ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามอายุ

การช่วยทำงานบ้าน \ อายุ	๑๒–๑๔ ปี	๑๕–๑๗ ปี	๑๘–๒๑ ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยเลย	๐	๐	๐			
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๒๐.๑๙	๑๘.๕๒	๑๖.๑๖			
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๕๕.๑๙	๕๓.๘๗	๔๖.๔๗			
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๑๙.๘๑	๒๓.๕๖	๓๕.๓๕			๒.๓๗
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๔.๘๑	๔.๐๕	๒.๐๒			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า $Z \geqq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๗ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี และ ๑๕ – ๑๗ ปี ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของการช่วยทำค่อนข้างบ่อย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๗๒ และ ๔.๖๘ ตามลำดับ) สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ช่วยทำค่อนข้างบ่อย แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่ค่อยได้ช่วยทำงานบ้าน ผู้ที่ช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างมีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๕.๕๓)

ฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสามหมู่อายุส่วนมากใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือการช่วยทำค่อนข้างบ่อย, ไม่ค่อยได้ทำ และทำอยู่เป็นเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยช่วยทำงานบ้านเลยนั้นไม่มี

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำค่อนข้างบ่อย มากกว่านักเรียนในหมู่อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าเด็กที่มีอายุมากใช้เวลาว่างในการทำงานมากกว่าเด็กอายุน้อย ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าเด็กในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี เริ่มย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ จึงต้องทำงานและมีความรับผิดชอบในตนเอง ประกอบกับมีความอยากเป็นอิสระ และในขณะเดียวกันก็มีความสามารถที่จะช่วยลดภาระของผู้ปกครองได้โดยการช่วยทำงานบ้านเป็นต้น.

ตาราง ๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

โรงเรียน / การช่วยทำงานบ้าน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยเลย	๐	๐		๐	๐	
๒. ไม่ค่อยได้ทำ	๒๒.๘๐	๑๖.๘๐		๒๐.๐๐	๑๓.๐๐	
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๕๔.๐๐	๖๒.๔๐		๔๓.๒๐	๕๕.๘๐	
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๒๐.๐๐	๒๐.๐๐		๓๐.๔๐	๒๖.๐๐	
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๓.๒๐	.๘๐		๖.๔๐	๕.๒๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

* Z ≥ ๑.๙๖ [illegible]

ตารางที่ ๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ช่วยทำงานบ้านโดยไม่ค่อยได้ทำ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๑๒) สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ช่วยทำค่อนข้างบ่อย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๔ และ ๑.๑๑ ตามลำดับ) และสำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อย

ของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านค่อนข้างบ่อย และความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่ค่อยได้ช่วยทำ ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างมีอัตราส่วนร้อยสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๘)

ฉะนั้นอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาส่วนมากใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือไม่ค่อยได้ทำ, ทำค่อนข้างบ่อย และทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ส่วนนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภท ส่วนมากใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือทำค่อนข้างบ่อย, ไม่ค่อยได้ทำ ตามลำดับ ผู้ที่ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำมีจำนวนน้อย ผู้ที่ไม่เคยทำเลยไม่มีเลย

๓. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

การใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านของนักเรียนในโรงเรียนทั้งสองประเภทนั้นแตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเด็กกำลังอยู่ในวัยเล่าเรียน ก็ย่อมต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในการไปโรงเรียน มีเวลาว่างก็ใช้

[illegible]

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตาราง ๙ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามชั้นเรียน

การช่วยทำงานบ้าน \ ชั้น	ม.๑	ม.๖	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยเลย	–	–	
๒. ไม่เคยได้ทำ	๑๕.๒๐	๑๖.๘๐	
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	๕๘.๔๐	๕๖.๔๐	
๔. ทำค่อนข้างบ่อย	๒๒.๔๐	๒๖.๔๐	
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๔.๐๐	๐.๔๐	๓.๘๙
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่านักเรียนแต่ละกลุ่มแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๙ แสดงให้เห็นว่า

๑. นักเรียนในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านค่อนข้างบ่อย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๓ และ ๖.๑๘ ตามลำดับ) และนัยอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน โดยทำบ้างไม่ทำบ้างมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ทำค่อนข้างบ่อย และไม่เคยได้ทำ ตามลำดับ ผู้ที่ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำนั้นมีน้อย ส่วนผู้ที่ไม่เคยทำเลยนั้นไม่มี

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนส่วนมากทั้งสองระดับชั้นเรียนใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านแตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ มีนักเรียนจำนวนน้อยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างช่วยทำงานบ้านโดยทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ มากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๔) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเด็กเล็กอาจจะช่วยทำงานเล็ก ๆ น้อยเป็นประจำ แต่เด็กโตนั้นไม่ได้ทำงานเป็นประจำ อาจจะทำเฉพาะงานหนัก ๆ เท่านั้น

ตาราง ๑๐ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน จำแนกตามเพศ

การช่วยทำงานบ้าน / เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยเลย	—	—	
๒. [illegible]	[illegible]	[illegible]	
๓. ทำบ้างไม่ทำบ้าง	[illegible]	[illegible]	[illegible]
๔. ทำเป็นบางคราว	[illegible]	[illegible]	[illegible]
๕. ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	[illegible]	[illegible]	[illegible]
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	[illegible]	

ถ้า Z ≧ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตารางที่ ๑๐ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการไม่ค่อยได้ทำอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๙๘) สำหรับนักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานบ้านค่อนข้างบ่อย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๔๑) และนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าทั้งนักเรียนชายและหญิงต่างก็ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้างมากเป็นอันดับที่ ๑ สำหรับอันดับที่ ๒ และรองลงไปของนักเรียนชายคือ ไม่ค่อยได้ทำ, ทำค่อนข้างบ่อย และทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ส่วนอันดับที่ ๒ และรองลงไปของนักเรียนหญิงคือ ทำค่อนข้างบ่อย, ไม่ค่อยได้ทำ และทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ ตามลำดับ ผู้ที่ไม่เคยช่วยทำงานบ้านเลยนั้นไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำบ้างไม่ทำบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๙๘) แต่นักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้านโดยทำค่อนข้างบ่อย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชาย และนั้นอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนหญิงช่วยมากช่วยทำงานบ้านมากกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าในขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยเรา ผู้หญิงมักต้องอยู่กับบ้านและทำงานบ้าน ส่วนผู้ชายจะออกไปนอกบ้านได้อย่างอิสระ การช่วยทำงานบ้านก็มักจะช่วยทำเฉพาะงานหนัก ๆ เท่านั้น.

ตาราง ๑๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การเล่นกีฬา \ ฐานะ	ระดับที่ ๑	ระดับที่ ๒	ระดับที่ ๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยเล่นเลย	๓.๓๙	๒.๐๓	๓.๖๕			
๒. ไม่ค่อยได้เล่น	๕๘.๘๖	๕๔.๘๒	๕๑.๕๗			
๓. เล่นบ้างไม่เล่นบ้าง	๓๕.๑๐	๔๑.๖๓	๔๐.๗๕			
๔. เล่นค่อนข้างบ่อย	๒.๖๕	๑.๕๒	๓.๒๘			
๕. เล่นอยู่เสมอเป็นประจำ	๐	๐	๐			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะ เศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๑ และที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะ เศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๑ และที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะ เศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๒ และที่ ๓

ถ้า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละฐานะเศรษฐกิจ – สังคมเดียวกัน

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๑๘, ๒.๖๙ และ ๑.๙๗ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่นมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง มีจำนวนน้อยที่ไม่เคยเล่นเลย และเล่นค่อนข้างบ่อย ตามลำดับ ผู้ที่เล่นอยู่เสมอเป็นประจำไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยแต่ไม่มีนัยสำคัญ เพราะว่าเด็กส่วนมากไม่ค่อยได้เล่นกีฬา สำหรับผู้ที่เล่นก็มักจะเล่นกีฬาที่โรงเรียนเท่านั้น ส่วนที่บ้านมักจะไม่มีสนาม อุปกรณ์และการนำผู้เล่นด้วย ฉะนั้นจึงทำให้การเล่นกีฬาของเด็กทั้งสามพวกเล่นเท่า ๆ กัน

ตาราง ๑๒ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามอายุ

การเล่นกีฬา / อายุ	๑๒–๑๔ปี	๑๕–๑๗ปี	๑๘–๒๐ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยเล่นเลย	[illegible]	๑.๖๔	[illegible]			
๒. ไม่ค่อยได้เล่น	๘๔.๖๕	๖๔.๒๑	๕๔.๕๕			
๓. เล่นบ้างไม่เล่นบ้าง	[illegible]	[illegible]	[illegible]			
๔. เล่นค่อนข้างบ่อย	[illegible]	๓.๐๓	[illegible]			
๕. เล่นอยู่เสมอเป็นประจำ	๐	๐	๐			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างหมู่อายุ [illegible]

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๐ ปี

ถ้า $Z \geqq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่เล่นบ้างไม่เล่นบ้างอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๒๘, ๒.๑๙ และ ๖.๘๖ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสามหมู่อายุ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่นมากเป็นอันดับที่ ๑ เล่นบ้างไม่เล่นบ้างเป็นอันดับที่ ๒ มีจำนวนน้อยที่ไม่เคยเล่นเลย, และเล่นค่อนข้างบ่อย ส่วนผู้ที่เล่นอยู่เสมอเป็นประจำนั้นไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในสามหมู่อายุ ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ แต่ก็มีแนวโน้มที่ให้เห็นว่าเด็กในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ไม่เล่นกีฬามากกว่าเด็กในหมู่อายุที่น้อยกว่า และในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างก็มีอัตราส่วนร้อยน้อยกว่าผู้ที่มีอายุระหว่าง ๑๕ – ๑๗ ปี จึงแสดงให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะเล่นกีฬาน้อยลง ซึ่งตรงกับการค้นคว้าของเลห์แมนและวิตตี้ที่ทำการค้นคว้าในประเทศสหรัฐอเมริกา ก็พบว่าเด็กเมื่อมีความเจริญทางร่างกายและทางสมองเพิ่มขึ้น เด็กจะเลือกเล่นเฉพาะกีฬาที่ชอบมากที่สุดเท่านั้น ทั้งจะเปลี่ยนจากการเป็นผู้เล่นเป็นผู้ดู.

ตาราง ๑๓ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การเล่นกีฬา \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยเล่นเลย	.๔๐	๗.๒๐	๒.๖๒	๓.๒๐	๐	
๒. ไม่เคยได้เล่น	๓๖.๔๐	๕๕.๒๐	๒.๑๔	๖๔.๖๐	๕๘.๘๐	
๓. เล่นบ้างไม่เล่นบ้าง	๔๕.๒๐	๓๗.๖๐	๒.๔๓	๖๕.๖๐	๓๙.๖๐	๒.๗๒
๔. เล่นค่อนข้างบ่อย	๑.๖๐	๐	๒.๓๑	๑.๖๐	๑.๖๐	
๕. เล่นอยู่เสมอเป็นประจำ	๐	๐		๐	๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่เคยได้เล่นอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๗) สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่เคยได้เล่น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๓๑,

[illegible] และ ๓.๖๓ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างเป็นอันดับที่ ๑ และไม่ค่อยได้เล่นเป็นอันดับที่ ๒ รองลงไปคือเล่นค่อนข้างบ่อย ผู้ที่ไม่เคยเล่นเลยมีเพียงเล็กน้อย สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากก็ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่น มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง ส่วนผู้ที่เล่นค่อนข้างบ่อยและไม่เคยเล่นเลยมีเพียงเล็กน้อย ผู้ที่เล่นอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำนั้นไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๙๘) และนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๘๓) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬามากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ใช้เวลาว่างไม่ในด้านการหารายได้เหมือนนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา (ตามตารางที่ ๑๒) ดังนั้นจึงมีจำนวนผู้เล่นกีฬามากกว่าโรงเรียนอาชีวศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา โดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง น้อยกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๗๖) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา โดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง มากกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างไปในด้านการหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือมากกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา (ตามตารางที่ ๑๓) จึงทำให้จำนวนผู้เล่นกีฬาน้อยกว่ากันดังที่กล่าวแล้ว.

ตาราง ๑๕ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามชั้นเรียน

การเล่นกีฬา \ ชั้น	ม.ศ.๑	ม.๖	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยเล่นเลย	๓.๒๐	.๐๐	
๒. ไม่ค่อยได้เล่น	๕๖.๔๐	๕๔.๐๐	
๓. เล่นบ้างไม่เล่นบ้าง	๓๑.๖๐	๔๑.๒๐	
๔. เล่นค่อนข้างบ่อย	๘.๘๐	๔.๘๐	
๕. เล่นอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ	๐	๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๕ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยไม่ค่อยได้เล่น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาโดยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างอย่างมีนัยสำคัญ (Z′ = [illegible] และ ๒.๔๔ ตามลำดับ) และนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในทุกระดับชั้นเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา โดยไม่ค่อยได้เล่น มากเป็นอันดับที่ ๑ และเล่นบ้างไม่เล่นบ้างเป็นอันดับที่ ๒ ส่วนผู้ที่เล่นค่อนข้างบ่อย กับไม่เคยเล่นเลย มีเป็นจำนวนน้อย โดยเฉพาะผู้ที่เล่นสม่ำเสมอเป็นประจำไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมปีที่ ๖ ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาแตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ อาจจะเป็นเพราะว่าในการเล่นกีฬานี้ส่วนใหญ่เด็กมักจะเล่นที่โรงเรียนเพราะมีอุปกรณ์ที่ทางโรงเรียนจัดให้ ส่วนที่บ้านนั้นส่วนมากเด็กไม่ค่อยได้เล่น อาจจะเป็นเพราะขาดสนามและอุปกรณ์ในการเล่นนี้เอง จึงทำให้เด็กทั้งสองระดับชั้นเรียนเล่นกีฬาพอ ๆ กัน

ตาราง ๑๕ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา จำแนกตามเพศ

การเล่นกีฬา \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยเล่นเลย	๕.๐๗	๑.๖๐	
๒. ไม่ค่อยได้เล่น	[illegible]	[illegible]	๕.๗๗
๓. [illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
๔. เล่นค่อนข้างบ่อย	[illegible]	๒.๖๐	
๕. เล่นอยู่เสมอเป็นประจำ	–	–	
จำนวนรวมยอด	[illegible]	[illegible]	

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๕ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชาย แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาไทยเล่นบ้างไม่เล่นบ้าง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ไม่ค่อยได้เล่น ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ แต่เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่เล่นค่อนข้างน้อย ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาไทยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างมีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๑๑.๖๒) สำหรับนักเรียนหญิงนั้น มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการไม่ค่อยเล่นกีฬาสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่เล่นบ้างไม่เล่นบ้างอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๕๗) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเพศชายส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาไทยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือไม่ค่อยได้เล่น, ไม่เคยเล่นเลย และเล่นค่อนข้างน้อย ตามลำดับ ส่วนเพศหญิงส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาไทยไม่ค่อยได้เล่นมากเป็นอันดับที่ ๑ เล่นบ้างไม่เล่นบ้างเป็นอันดับที่ ๒ ส่วนผู้ที่ไม่เคยเล่นเลยและเล่นค่อนข้างน้อยมีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่เล่นสม่ำเสมอเป็นประจำไม่มีเลย

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาไทยไม่ค่อยได้เล่นน้อยกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๗๑) แต่มีอัตราส่วนร้อยละของการใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาไทยเล่นบ้างไม่เล่นบ้างสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๕.๓) แสดงว่าเพศชายใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬามากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่าตามประเพณีของไทยเราหญิงต้องสงบเสงี่ยมและอยู่กับบ้านเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้เพศหญิงจึงใช้เวลาว่างไปในด้านการเรียน (ตามตารางที่ ๕) การช่วยทำงานบ้าน (ตามตารางที่ ๑๐) การทำงานอดิเรก (ตามตารางที่ ๖) การฟังวิทยุ (ตามตารางที่ ๓๔) ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ภายในบ้าน ฉะนั้นโอกาสที่จะใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาจึงมีน้อยกว่าเพศชาย จึงทำให้มีจำนวนเพศชายที่เล่นกีฬามากกว่าเพศหญิงดังกล่าว และจากการ กีฬาในต่างประเทศ เช่น จากการ [illegible]

๔ เด็กหญิงเล่นกีฬาเพียงร้อยละ ๓๑ เท่านั้น ซึ่งแสดงว่าเด็กชายเล่นกีฬามากกว่าเด็กหญิง (ข้อความนี้ได้กล่าวไว้ในหัวข้อเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง)

ตาราง ๑๖ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การทำงานอดิเรก \ ฐานะ	ระดับที่ ๑	ระดับที่ ๒	ระดับที่ ๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่มีงานอดิเรก	๑๐.๔๗	๑๘.๗๘	๖.๔๘		๒.๗๒	๓.๔๗
๒. ทำงานครัว	๒๖.๕๓	๒๑.๐๐	๓๗.๒๘			
๓. ประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ ทำการฝีมือ	๖.๓๐	๓.๕๕	๓.๑๕			
๔. เล่นกีฬา ออกกำลังกาย	๑๕.๒๑	๖.๖๐	๓.๓๔	๓.๕๖	๓.๑๓	
๕. ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ	[illegible]	๑๐.[illegible]	[illegible]			
๖. ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง	[illegible]	๑๕.๕๑	๑๓.๑๖			
๗. การสะสม	๖.[illegible]	[illegible]	[illegible]๓		๓.[illegible]	
๘. การปรุงอาหาร	๑.๗๗	๑.[illegible]	[illegible]			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคม ระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ถ้า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๖ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ-สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทการทำสวนครัว และยังสูงกว่าผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา ออกกำลังกายอีกด้วย แต่ความแตกต่างดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทศิลปะ ดนตรี การร้องรำทำเพลง อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ อัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ แม้ว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทศิลปะ ดนตรี การร้องรำทำเพลง อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับส่วนมากใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ

ระดับที่ ๑ รองลงไปก็เป็นการทำสวนครัว, ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง, การเล่นกีฬา ออกกำลังกาย ตามลำดับ ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทประดิษฐ์ของใช้, ทำการฝีมือ, การสะสม, การปรุงอาหาร มีน้อย จำนวนผู้ที่ไม่มีงานอดิเรกในระดับฐานะที่ ๑ และที่ ๒ มีมากเหมือนกัน แต่ผู้ที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีจำนวนน้อยที่ไม่มีงานอดิเรก

๒. เปรียบเทียบระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ และที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่มีงานอดิเรกสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๔๖ และ ๓.๔๓ ตามลำดับ) การใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา ออกกำลังกาย มีอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในระดับที่ ๒ และที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible].๔๖ และ [illegible].๑๑ ตามลำดับ) การใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทสะสม มีอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible].๑๖) จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีฐานะดีมีงานอดิเรกมากกว่านักเรียนที่มีฐานะยากจน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการทำงานอดิเรกบางครั้งต้องใช้อุปกรณ์และวัสดุต่าง ๆ ซึ่งเด็กยากจนไม่สามารถมี ดังนั้นจะเห็นว่าเด็กที่มีฐานะดีมีผู้ใช้เวลาว่างในการสะสมมากกว่านักเรียนที่มีฐานะยากจน แต่นักเรียนที่มีฐานะยากจนก็ยังไม่ทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬาออกกำลังกาย [illegible] ผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก [illegible]

[illegible]

ตาราง ๑๗ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามอายุ

การทำงานอดิเรก \ อายุ	๑๒–๑๔ ปี	๑๕–๑๗ ปี	๑๘–๒๑ ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่มีงานอดิเรก	๑๕.๗๕	๑๒.๕๖	[illegible]			๒.๕๐
๒. ทำสวนครัว	๒๕.๐๐	๒๑.๔๔	๑๗.๑๗			
๓. ประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ ทำการฝีมือ	๓.๘๕	๓.๐๑	๔.๓๔			
๔. เล่นกีฬา ออกกำลังกาย	๖.๒๒	๑๑.๕๕	๑๒.๑๒			
๕. ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ	๒๕.๙๖	๓๔.๖๘	๑๖.๑๖			๔.๐๑
๖. ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง	๑๕.๗๔	๑๐.๑๐	๑๖.๑๖			
๗. การสะสม	๖.๗๓	๕.๗๔	๑.๐๑			
๘. การปรุงอาหาร	.๙๖	๑.๐๑	๔.๐๔			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{[illegible]}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ถ้า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๗ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว ศิลปดนตรี การร้องรำทำเพลง แต่ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทการเล่นกีฬา ออกกำลังกาย หรือการสะสมแล้ว อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๙) สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๘) ส่วนนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง หรือการเล่นกีฬา ออกกำลังกาย แต่ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทประดิษฐ์ของใช้ การทำอาหาร อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๑.๙๗) จะเห็นได้จากตารางว่า นักเรียนในหมู่อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี และ ๑๕ – ๑๗ ปี ส่วนมากใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ทำสวนครัว, ศิลป ดนตรี ร้องรำทำเพลง, เล่นกีฬา ออกกำลังกาย และการสะสม ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทประดิษฐ์ของใช้, การปรุงอาหาร มีจำนวนน้อย ผู้ที่ไม่มีงานอดิเรกก็มีมากเหมือนกัน สำหรับผู้ที่มีอายุระหว่าง ๑๘ – ๒๑ ปี ส่วนมากใช้เวลาว่างในการทำสวนครัวมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ, ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง และการเล่นกีฬา ออกกำลังกาย ตามลำดับ ส่วนการทำงานอดิเรกประเภทอื่น ๆ นั้นมีจำนวนน้อย แต่

ผู้ที่ไม่มีงานอดิเรกมีจำนวนมาก

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่มีงานอดิเรกมากกว่านักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๖๐) แต่มีงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ น้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๐๑) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าผู้ที่มีอายุสูงขึ้นจะทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ลดลง เพราะว่าผู้ที่มีอายุมากขึ้นจะต้องใช้เวลาไปในการทำงานประกอบอาชีพ มีภารกิจและความรับผิดชอบมากขึ้น ทำให้มีเวลาว่างลดลง จึงมีโอกาสที่จะทำงานอดิเรกน้อยลงไปด้วย

ตาราง ๑๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การทำงานอดิเรก \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่มีงานอดิเรก	๑๖.๘๐	๓๓.๖๐	๓.๑๒	๕.๘๐	๖.๔๐	
๒. ทำสวนครัว	๒๓.๒๐	๒๐.๘๐		๒๐.๐๐	๑๘.๔๐	
๓. ประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ ทำการฝีมือ	๔.๘๐	๘.๘๐		.๘๐	๒.๔๐	
๔. เล่นกีฬา ออกกำลังกาย	๑๕.๒๐	๑๖.๘๐		๔.๘๐	๕.๖๐	
๕. ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ	๒๘.๖๐	๙.๖๐	๔.๙๓	๔๓.๔๐	๓๕.๒๐	
๖. ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง	๔.๔๐	๗.๒๐		๑๖.๘๐	๒๐.๘๐	
๗. การสะสม	.๔๐	๑.๖๐		๔.๘๐	๔.๘๐	
๘. การปรุงอาหาร	.๘๐	๑.๖๐		๑.๖๐	๒.๔๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาแสดงว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ เนื่อ

เทียบกับอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา ออกกำลังกาย อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๓๖) สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา แม้จะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว สูงกว่าผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา ออกกำลังกาย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๕๐)

สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๙๘) ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๕๐)

ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ มากเป็นอันดับที่ ๑ อันดับที่ ๒ และที่ ๓ ของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาคือ การทำสวนครัว และการเล่นกีฬา ออกกำลังกาย ตามลำดับ ส่วนอันดับที่ ๒ และที่ ๓ ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษาคือ การทำสวนครัว และศิลปดนตรี แต่อันดับที่ ๒, ที่ ๓ ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาคือ ศิลป ดนตรี และการทำสวนครัว ตามลำดับ สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาส่วนมากมีผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ เล่นกีฬา ออกกำลังกาย, ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ และการประดิษฐ์ของใช้ ตามลำดับ สำหรับการทำงานอดิเรกประเภทอื่น ๆ นั้นมีบ้างเล็กน้อย และปรากฏว่านักเรียนชายในโรงเรียนทั้งสองประเภทไม่มีงานอดิเรกทำเป็นจำนวนมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่มีงานอดิเรก สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาอย่างมีนัย–

สำคัญ (Z = ๓.๑๒) และอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๑๓) ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องจากว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างในด้านการหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา (ตามตารางที่ ๒๘) จึงทำให้ไม่มีเวลาว่างมาทำงานอดิเรกมากเหมือนกับนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภททำงานอดิเรกแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนหญิงนั้นส่วนใหญ่อยู่กับบ้าน การทำงานต่าง ๆ ก็ทำเหมือน ๆ กัน ไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนประเภทใด.

ตาราง ๑๙ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามชั้นเรียน

การทำงานอดิเรก \ ชั้น	มศ.๑ %	ม.๖ %	Z
๑. ไม่มีงานอดิเรก	๑๖.๘๐	๑๔.๐๐	
๒. ทำสวนครัว	๒๗.๒๐	๑๙.๒๐	๓.๒๘
๓. ประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ ทำการฝีมือ	๓.๖๐	๔.๘๐	
๔. เล่นกีฬา ออกกำลังกาย	๑๐.๘๐	๑๐.๖๐	
๕. ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ	๒๓.๒๐	๓๕.๒๐	๓.๙๗
๖. ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง	๑๐.๘๐	๑๔.๐๐	
๗. การสะสม	๖.๘๐	๓.๒๐	
๘. การปรุงอาหาร	.๘๐	๒.๘๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๙ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภท ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา

ออกกำลังกาย หรือศิลปดนตรี การร้องรำทำเพลง อย่างมีนัยสำคัญ ($Z = ๔.๘๘$) สำหรับนักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวอย่างมีนัยสำคัญ ($Z = ๔.๑๗$) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ, เล่นกีฬาออกกำลังกาย, ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง การสะสม ตามลำดับ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ รองลงไปคือ การทำสวนครัว, ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง และการเล่นกีฬา ออกกำลังกาย ตามลำดับ ผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทอื่น ๆ มีน้อย

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว สูงกว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ อย่างมีนัยสำคัญ ($Z = ๓.๖๘$) แต่นักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภท ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญ ($Z =$ [illegible]) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีกำลังเหลือมาก จึงเป็นไปได้ว่าการทำสวนครัวนี้เป็นการออกกำลังมาก ส่วนนักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ เป็นเด็กที่โต ต้องทำงานหนักประเภทอื่น ๆ เมื่อทำงานอดิเรกก็เลือกงานอดิเรกเบา ๆ เช่น การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ เป็นต้น.

ตาราง ๒๐ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก จำแนกตามเพศ

การทำงานอดิเรก / เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่มีงานอดิเรก	๑๕.๖๐	๘.๒๐	๑.๗๓
๒. ทำสวนครัว	๑๕.๐๐	๑๕.๒๐	
๓. ประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ ทำการฝีมือ	๖.๘๐	๑.๒๐	๒.๘๔
๔. เล่นกีฬา ออกกำลังกาย	๓๐.๐๐	๖.๒๐	๕.๐๐
๕. ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ	๑๑.๖๐	๓๘.๔๐	๕.๘๕
๖. ศิลป ดนตรี การร้องรำทำเพลง	๖.๐๐	๑๘.๔๐	๕.๑๘
๗. การสะสม	๑.๒๐	๘.๔๐	๓.๕๕
๘. การปรุงอาหาร	๑.๐๐	๒.๐๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๐ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายแม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัว สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ความแตกต่างนี้ก็ไม่มีนัยสำคัญ [illegible] สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา

ออกกำลังกาย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.[illegible]) สำหรับนักเรียนหญิง มีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทงานสวนครัวอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๙๘) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเพศชายส่วนมากจะใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภททำสวนครัวมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ, เล่นกีฬา ออกกำลังกาย, การประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ ตามลำดับ ผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทอื่น ๆ นั้นมีจำนวนน้อย สำหรับเพศหญิงนั้นส่วนมากใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ทำสวนครัว, ศิลป ดนตรี ร้องรำทำเพลง, และการสะสม ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ทำงานอดิเรกประเภทออกกำลังกาย, ปรุงอาหาร, การประดิษฐ์ของใช้ มีจำนวนน้อย

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่มีงานอดิเรกสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๖.[illegible]) นักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์, ศิลป การร้องรำทำเพลง และการสะสม สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible], [illegible] และ [illegible] ตามลำดับ) แต่อัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในการทำงานอดิเรกประเภทเล่นกีฬา ออกกำลังกาย ประดิษฐ์ของใช้ ซ่อมแซมของต่าง ๆ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.[illegible] และ ๖.๘๘ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าส่วนมากเพศชายใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกน้อยกว่าเพศหญิง แต่งานอดิเรกที่เพศชายทำเป็นงานที่ต้องใช้กำลัง ส่วนเพศหญิงทำงานอดิเรกประเภทเบา ๆ เช่นฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ การสะสม การร้องรำทำเพลง มากกว่าเพศชาย ทั้งนี้ก็เพราะว่าธรรมชาติเพศชายมีกำลังแข็งแรงมากกว่าเพศหญิง และตามประเพณีของไทย เราหญิงต้องอยู่กับบ้าน และมีกำลังน้อยกว่าเพศชาย จึงมีงานอดิเรกประเภทเบา ๆ ดังกล่าว

ตาราง ๑๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด \ ฐานะ	ระดับที่ ๑	ระดับที่ ๒	ระดับที่ ๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยเลย	๓๔.๕๑	๔๖.๘๘	๑๘.๕๗		๓.๙๖	๓.๐๗
๒. ใช้ไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๕๐.๗๑	๓๔.๐๗	๕๑.๗๒			๒.๕๘
๓. ใช้ระหว่าง ๒ – ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๑๑.๔๒	๗.๓๗	๒๑.๐๕		๖.๑๖	
๔. ใช้มากกว่า ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๓.๓๖	๑๑.๖๗	๙.๒๑			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ถ้า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๖๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ และที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๙๖ และ ๓.๐๗ ตามลำดับ) นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดไม่เกินสัปดาห์ละสองชั่วโมงสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๔๕) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละ ๒ – ๔ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๖) ตามลำดับ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะดีใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมากกว่านักเรียนที่มีฐานะยากจน ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่าเด็กที่มีฐานะดีหมายถึงเด็กที่มีผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาดี ฉะนั้นผู้ปกครองจึงให้การสนับสนุนเอาใจใส่ ฝึกฝนเด็กให้รู้จักค้นคว้าเล่าเรียนมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน เมื่อเด็กได้รับการฝึกมาแต่บ้านก็เคยนำนิสัยในการขวนขวายค้นคว้ามาใช้ที่โรงเรียนด้วยเป็นธรรมดา

๒. ภายในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

ปรากฏว่านักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด ไม่เกินสัปดาห์ละสองชั่วโมง มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือผู้ที่หาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละ ๒ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไป ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดเลยมีประมาณ ๑ ใน ๔

ตาราง ๒๓ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามอายุ

การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด \ อายุ	๑๒–๑๔ ปี	๑๕–๑๗ ปี	๑๘–๒๑ ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยเลย	๒๙.๐๔	๒๓.๖๑	๔๔.๔๔		๓.๗๔	๒.๘๒
๒. ใช้ไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๔๑.๓๕	๕๐.๘๐	๓๘.๓๘			
๓. ใช้ระหว่าง ๒ – ๔ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์	๒๕.๐๐	๑๕.๔๙	๑๓.๑๓	๒.๐๑	๒.๙๕	
๔. ใช้มากกว่า ๔ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์	๔.๖๑	๑๐.๑๐	๔.๐๕			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี และ ๑๕ – ๑๗ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๙๔ และ ๖.๕๐ ตามลำดับ) และมีอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๓ – ๑๔ ปี ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละ ๑ – ๔ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๑ และ ๖.๑๙ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กอายุมากขึ้นจะใช้เวลาว่างในการค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุดลดลง ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเพราะว่าเมื่อเด็กโตขึ้นจะต้องใช้เวลาไปในด้านการทำงาน มีความรับผิดชอบในหน้าที่มากขึ้น จึงมีเวลาว่างที่จะนำมาใช้ในการหาความรู้เพิ่มเติมลดลง

๒. ภายในแต่ละหมู่อายุ

ปรากฏว่านักเรียนในหมู่อายุทั้งสามต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละไม่เกิน ๑ ชั่วโมง สูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนอันดับที่ ๒ และที่ ๓ นั้น คือผู้ที่หาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละ ๑ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไป ตามลำดับ แต่อัตราส่วน–ร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้ห้องสมุดเพื่อ [illegible]

ตาราง ๒๓ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยเลย	๒๙.๔๐	๖๘.๘๐	๗.๕๑	๔.๘๐	๒๐.๑๐	๓.๗๔
๒. ใช้ไม่เกิน ๒ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์	๕๓.๘๐	๒๕.๖๐	๔.๕๘	๕๒.๔๐	๕๕.๒๐	๒.๐๔
๓. ใช้ระหว่าง ๒ – ๔ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์	๑๒.๘๐	๓.๒๐	๓.๒๘	๓๐.๔๐	๑๗.๖๐	๓.๔๐
๔. ใช้มากกว่า ๔ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์	๔.๐๐	๒.๔๐		๑๒.๔๐	๗.๑๐	๓.๘๖
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า Z ≧ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดเลย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๗.๕๑) ส่วนนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละไม่เกิน ๒ ชั่วโมง และ ๒ – ๔ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๕๘ และ ๓.๒๘ ตามลำดับ) สำหรับ

นักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด และผู้ที่หาความรู้เพิ่มเติมไม่เกินสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๗๔ และ ๒.๐๔ ตามลำดับ) ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละ ๒ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไป สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๘๐ และ ๓.๘๖ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมากกว่านักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาไม่ได้เรียนหนักทางด้านวิชาการ ห้องสมุดก็ไม่ค่อยมี ส่วนใหญ่เมื่อเลิกเรียนก็เข้าห้องฝึกงานในโรงฝึกงาน ตรงกันข้ามกับเด็กในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ซึ่งเรียนในห้องเรียนเท่านั้นไม่พอ ต้องไปหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดอีก

๒. ภายในโรงเรียนแต่ละประเภท

ปรากฏว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา กับอาชีวศึกษา ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดไม่เกินสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง, สัปดาห์ละ ๒ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไป มากเป็นอันดับที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดเลยนั้นมีประมาณ ๑ ใน ๔

ตาราง ๒๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามชั้นเรียน

การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด \ ชั้น	มศ.๑	ม.๖	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยเลย	๓๖.๘๐	๒๕.๐๐	๒.๓๖
๒. ใช้ไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๔๐.๐๐	๔๖.๐๐	
๓. ใช้ระหว่าง ๒ – ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๑๔.๘๐	๑๙.๒๐	
๔. ใช้มากกว่า ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๘.๔๐	๙.๖๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๓๖) สำหรับอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่ใช้เวลาว่างหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมีแนวโน้มชี้ให้เห็นว่าสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่า เมื่อเรียนสูงขึ้นจะรับความรู้เฉพาะที่สอนในห้องเรียนเท่านั้นอาจจะไม่เป็นการเพียงพอ ต้องไปหาความรู้เพิ่มเติมจากที่อื่นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือจากห้องสมุด

๒. ภายในแต่ละระดับชั้นเรียน

ปรากฏว่ามีนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดไม่เกินสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง สัปดาห์ละ ๒ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไป มากเป็นอันดับที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดเลยมีประมาณ ๑ ใน ๔

ตาราง ๒๕ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด จำแนกตามเพศ

การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด / เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยเลย	๔๑.๖๐	[illegible]	๙.๓๑
๒. ใช้ไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	[illegible]	๔๔.๔๐	[illegible]
๓. ใช้ระหว่าง ๒ – ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	[illegible]	[illegible]	๔.๐๘
๔. ใช้มากกว่า ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	[illegible]	[illegible]	๔.๖๖
จำนวนรวมยอด	[illegible]	[illegible]	

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๕ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible])

สำหรับนักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดสัปดาห์ละไม่เกิน ๒ ชั่วโมง, ๒ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไปสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๗, ๔.๐๔ และ ๔.๖๒ ตามลำดับ) จะเห็นได้ว่าจากกล่าวได้ว่าเพศหญิงใช้เวลาว่างในการเรียนมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะว่าเพศชายใช้เวลาว่างในด้านการหารายได้พิเศษ การเล่นกีฬา มากกว่าเพศหญิง (ตามตารางที่ ๓๐ และที่ ๑๘ ตามลำดับ) จึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลาว่างมาหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมากเหมือนกับเพศหญิง

๒. ภายในแต่ละเพศ

ปรากฏว่านักเรียนทั้งชายและหญิงต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดไม่เกินสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง, สัปดาห์ละ ๒ – ๔ ชั่วโมง และมากกว่า ๔ ชั่วโมงขึ้นไป มากเป็นอันดับที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมเลยมีประมาณ ๑ ใน ๔

ตาราง ๒๖ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

ฐานะ / หารายได้พิเศษ	ระดับที่๑ %	ระดับที่๒ %	ระดับที่๓ %	$Z_{1,2}$	$Z_{1,3}$	$Z_{2,3}$
๑. ไม่เคยเลย	๗๗.๘๘	๘๑.๗๒	๙๓.๗๖		๓.๘๓	
๒. ทำไม่เกิน ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๘.๖๑	๙.๖๔	๓.๒๙			
๓. ทำมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๑๓.๕๑	๘.๖๓	๒.๙๕		๓.๐๙	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{1,2}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{1,3}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{2,3}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม ระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ถ้า $Z \geqq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๖ แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๓) และนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้

เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๙๙) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะยากจนต้องทำงานเพื่อหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนที่มีฐานะดี เพราะนักเรียนที่มีฐานะยากจน เฉพาะผู้ปกครองหารายได้ไม่พอกับค่าครองชีพ และมีเงินไม่พอที่จะส่งให้เด็กเรียนได้เพียงพอ ฉะนั้นนักเรียนจึงต้องช่วยทำงานหารายได้อีกด้วย

อนึ่งจะเห็นได้ว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างหารายได้พิเศษสูงมาก ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าการสนับสนุนในการหารายได้พิเศษสำหรับนักเรียนยังไม่ค่อยแพร่หลาย ตลอดจนผู้ปกครองก็มักจะไม่ค่อยอนุญาตให้บุตรธิดาของตนออกไปทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ เพราะกลัวจะเสียเกียรติ หรือเป็นที่อับอาย

ภายในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ-สังคม

ปรากฏว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ และที่ ๓ ต่างก็มีอัตราส่วน-ร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ สัปดาห์หนึ่งไม่น้อยกว่า ๘ ชั่วโมง มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ สัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๔ ชั่วโมง สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมงสูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนที่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง เป็นอันดับที่ ๒ แต่มีผู้ที่ไม่เคยหารายได้พิเศษเลยประมาณ ๔ ใน ๕

ตาราง ๒๗ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามอายุ

การหารายได้พิเศษ \ อายุ	๑๒–๑๔ปี	๑๕–๑๗ปี	๑๘–๒๑ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยทำเลย	๘๒.๖๙	๙๐.๙๑	๖๓.๖๔	๒.๐๒	๓.๑๓	๕.๓๔
๒. ทำไม่เกิน ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๘.๖๕๔	๔.๗๘	๑๕.๑๕			๒.๘๕
๓. ทำมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๘.๖๕๖	๔.๓๑	๒๑.๒๑		๒.๕๔	๓.๘๖
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๗ แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, ๑๕ – ๑๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษสูงกว่านักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี

อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๓ และ ๕.๓๘ ตามลำดับ) และนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๐ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ ไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง และมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๘๕) ส่วนที่มากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมงนั้น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี และ ๑๕ – ๑๗ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๕๔ และ ๓.๘๖ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กที่มีอายุมากจะใช้เวลาว่างหารายได้พิเศษมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อย ทั้งนี้เพราะว่าเมื่อเด็กโตขึ้นก็มีความต้องการที่จะเป็นอิสระ อยากมีรายได้เป็นของตนเอง ตลอดจนเติบโตพอที่จะช่วยตนเองและผู้ปกครองได้ หรือไม่ก็อาจจะได้ฝึกฝนอาชีพมาพอที่จะใช้วิชาอาชีพนั้นให้เกิดประโยชน์ได้บ้างแล้ว (โดยเฉพาะนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา) ฉะนั้นเด็กที่มีอายุมากจึงใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าเด็กอายุน้อย

ภายในแต่ละหมู่อายุ

ปรากฏว่านักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ สัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๘ ชั่วโมง และที่มากกว่า ๘ ชั่วโมง เท่ากันพอดี สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี, ๑๘ – ๒๐ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ สัปดาห์หนึ่งมากกว่า ๘ ชั่วโมง มากเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนอันดับที่ ๒ คือสัปดาห์หนึ่งใช้เวลาในการหารายได้พิเศษไม่เกิน ๘ ชั่วโมง และผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษเลยมีประมาณ ๔ ใน ๕

ตาราง ๒๘ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การหารายได้พิเศษ \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ)	ชาย (อาชีวะ)	Z	หญิง (วิสามัญ)	หญิง (อาชีวะ)	Z
	%	%		%	%	
๑. ไม่เคยทำเลย	[illegible].๒๐	๖๔.๐๐	๔.๗๓	๑๓.๒๐	๔๕.๐๐	๖.๔๓
๒. ทำไม่เกิน ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	[illegible].๘๐	๑๑.๘๐	๒.๖๑	๔.๐๐	๑๗.๘๐	๖.๕๔
๓. ทำมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๔.๐๐	[illegible]	๓.๑๘	[illegible]	[illegible]	
จำนวนรวมทั้งหมด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๘ แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๗๓ และ ๖.๔๓ ตามลำดับ) แต่นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง กับที่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๖๑ และ ๓.๑๘ ตามลำดับ) สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษามีผู้ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ และนี้จึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลา-

ว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาได้รับการศึกษาเกี่ยวกับวิชาอาชีพ เช่น ประมงและช่างไม้ ช่างไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งสามารถที่จะนำวิชาอาชีพนี้ออกไปหารายได้ในเวลาว่าง ในบทเรียนของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษามีการสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้น ซึ่งนักเรียนอาจจะนำไปขายเป็นการหารายได้ก็มี แต่สำหรับนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญ-ศึกษานั้นเน้นการศึกษาหนักไปในด้านวิชาการ ซึ่งเด็กระดับนี้ยังนำวิชาเหล่านี้ไปหารายได้ยังไม่ได้ ส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างในด้านการเรียน (ตามตารางที่ ๓) ในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด (ตามตารางที่ ๒๓) เป็นต้น อาจจะด้วยเหตุผลดังกล่าว ทำให้นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา

ภายในโรงเรียนแต่ละประเภท

ปรากฏว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาและอาชีวศึกษา มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงเป็นอันดับที่ ๑ ผู้ที่หารายได้ไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมงเป็นอันดับที่ ๒ สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา และอาชีวศึกษา มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษน้อยกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนผู้ที่หารายได้มากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมงเป็นอันดับที่ ๒ สำหรับนักเรียนที่ไม่เคยหารายได้พิเศษมีประมาณ ๕ ใน [illegible]

ตาราง ๒๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามชั้นเรียน

การหารายได้พิเศษ / ชั้น	มศ.๑	ม.๖	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยทำเลย	๘๖.๐๐	๘๑.๖๐	
๒. ทำไม่เกิน ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๖.๘๐	๘.๐๐	
๓. ทำมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๗.๒๐	๑๐.๔๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๘ แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ กับผู้ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสองระดับชั้นเรียนใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษไม่แตกต่างกันมากนัก และมีแนวโน้มชี้ให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งก็อาจจะเป็นไปได้เพราะเด็กในระดับชั้นมัธยมปีที่ ๖ เป็นเด็กที่โตและมีความเป็นอิสระ อยากหารายได้เป็นของตนเองแล้ว

ภายในแต่ละระดับชั้นเรียน

ปรากฏว่ามีนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนผู้ที่หารายได้พิเศษไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง เป็นอันดับที่ ๒ และผู้ที่ไม่เคยหารายได้พิเศษเลยมีประมาณ ๔ ใน ๕

ตาราง ๓๐ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ จำแนกตามเพศ

การหารายได้พิเศษ \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยเลย	๗๔.๘๐	๘๘.๘๐	๓.๐๖
๒. ทำน้อยกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๖.๔๐	๔.๔๐	
๓. ทำมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์	๑๘.๘๐	๖.๘๐	๕.๘๖
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า $Z \geqq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๐ แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ไม่เคยใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษต่ำกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๐๖) และอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) และผลที่ได้จึงอาจกล่าวได้ว่าเพศชายใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าการหารายได้พิเศษนั้นต้องออกไปทำงานนอกบ้านซึ่งเหมาะกับเพศชาย ส่วนเพศหญิงนั้นตามประเพณีของเราไม่ค่อยอยากให้ออกนอกบ้าน นอกจากนี้ยังอาจเพราะว่าเพศหญิงต้องช่วยทำงานบ้านมากกว่าเพศชายอยู่แล้ว (ตามตารางที่ ๑๖)

ภายในแต่ละเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษมากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนผู้ที่หารายได้ไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมงเป็นอันดับที่ ๓ แต่ผู้ที่ไม่เคยหารายได้พิเศษเลยเป็นระดับ [illegible] ใน [illegible]

สำหรับนักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษไม่เกินสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง สูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนผู้ที่หารายได้มากกว่าสัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมงมีจำนวนน้อยมาก แต่ผู้ที่ไม่เคยหารายได้พิเศษเลยมีประมาณ ๕ ใน ๖

ตาราง ๓๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การฟังวิทยุ / ฐานะ	ระดับที่๑	ระดับที่๒	ระดับที่๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยฟังเลย	๑๕.๘๙	๘.๖๓	๕.๙๒		.๘๓	
๒. ฟังทุกรายการ	๐	.๕๑	๑.๙๑			
๓. ฟังรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน	๖๐.๙๓	๖๑.๕๓	๖๙.๐๘			
๔. ฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด	[illegible]	[illegible]	[illegible]			
๕. ฟังรายการประเภทความรู้สารคดี	[illegible]	.๑๕	[illegible]			
๖. ฟังรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว	๐	.๕๑	๐			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคมระดับที่ ๑ กับระดับที่ ๒

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะ
เศรษฐกิจ–สังคมระดับที่ ๑ กับระดับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะ
เศรษฐกิจ–สังคมระดับที่ ๒ กับระดับที่ ๓

ค่า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการข่าว และรายการถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible], [illegible] และ ๑๐.[illegible] ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับส่วนมากใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ [illegible], รายการประเทืองความรู้ การศึกษา [illegible] มีจำนวนน้อยที่ฟังรายการ หรือฟังรายการทางวัฒนธรรม รายการศาสนา [illegible] ผู้ที่ไม่ฟังเลยก็มีบ้างไม่มากนัก

๒. เปรียบเทียบระหว่างฐานะ

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ไม่เคยฟังวิทยุเลยมากกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) สำหรับผู้ที่ฟังนั้นปรากฏว่านักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับฟังวิทยุรายการต่าง ๆ แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงยากที่จะกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะยากจนฟังวิทยุน้อยกว่านักเรียนที่มีฐานะดี ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่าในครอบครัวที่ยากจนไม่มีวิทยุก็เป็นได้ [illegible] ต่าง ๆ ที่ฟังกันนั้นปรากฏว่าเด็กทุกระดับฐานะฟังเรื่องต่าง ๆ คล้าย ๆ กัน

ตาราง [illegible] แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามอายุ

การฟังวิทยุ / อายุ	๑๒–๑๔ ปี	๑๕–๑๗ ปี	๑๘–๒๑ ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยฟังเลย	๗.๒๘	๙.๕๓	๑๕.๑๔			
๒. ฟังทุกรายการ	.๔๖	๑.๐๑	๐			
๓. ฟังรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน	๖๐.๘๘	๖๗.๖๗	๕๖.๘๖			๒.๑๓
๔. ฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๒๕.๔๖	๑๘.๖๓	๒๓.๑๖			
๕. ฟังรายการประเภทความรู้ สารคดี	๕.๘๑	๓.๐๓	๔.๐๔			
๖. ฟังรายการวรรณกรรม รายการนักอ่าน เรื่องสั้น เรื่องราวคนเดียว	๐	.๑๔	๐			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยละระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ถ้า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๐ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, ๑๕ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการข่าวและการถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๖.๓๔, ๑๓.๕๖ และ ๕.๓๒ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในสามหมู่อายุ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ การฟังรายการข่าว การถ่ายทอด, รายการประเภทความรู้ สารคดี ตามลำดับ ผู้ที่ฟังรายการอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว, และฟังดูกรายการ มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยฟังวิทยุเลยก็มีบ้าง ผลการค้นคว้านี้ตรงกับผลของการค้นคว้าของ [illegible] ที่เกี่ยวกับเรื่องเด็กอเมริกัน [illegible] ว่าเด็กชอบฟังวิทยุรายการตลกขบขัน ละคร เพลง ดนตรี มากที่สุด

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๖.๑๓) สำหรับรายการอื่น ๆ นั้นฟังแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า เมื่อเด็กอายุสูงขึ้น การฟังวิทยุรายการเบาสมอง รายการตลกขบขัน น้อยลง อาจจะเพราะว่ามีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น และก็มีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่าเมื่ออายุมากขึ้นจะฟังวิทยุน้อยลง ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากการศึกษามากขึ้น เวลาว่างจึงลดลง ทำให้การฟังวิทยุลดลงด้วย

ตาราง ๓๓ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การฟังวิทยุ \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยฟังเลย	๕.๒๐	๑๐.๐๐	๓.๔๘	๖.๖๐	๘.๘๐	
๒. ฟังทุกรายการ	.๘๐	๐		.๘๐	๖.๒๐	
๓. ฟังรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน	๕๔.๒๐	๕๒.๐๐		๗๐.๔๐	๖๔.๖๐	
๔. ฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๓๐.๔๐	๓๖.๔๐		๑๖.๘๐	๑๖.๘๐	
๕. ฟังรายการประเภทความรู้ สารคดี	[illegible]	๑.๖๐		[illegible]	๓.๐๐	
๖. ฟังรายการ[illegible] รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว	[illegible]				—	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า $Z \geqq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทั้งในโรงเรียนวิสามัญศึกษาและอาชีวศึกษาต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ฟังรายการข่าว การถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๔, ๕.๘, ๑๑.๖๓ และ ๔.๒๖ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ การฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด และรายการประเภทความรู้ การศึกษา ตามลำดับ ส่วนผู้ฟังรายการ [illegible] และฟังรายการนาฏกรรม รายการโฆษณา เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว มีเพียงเล็กน้อย [illegible] ไม่เคยฟังวิทยุเลยก็มีบ้าง

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่ [illegible] ว่าง [illegible] จำกัด [illegible] อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) ในการฟังรายการอื่น ๆ นั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา [illegible] ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีเวลาไม่ [illegible] มาก หรืออาจจะเพราะนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษามีฐานะยากจนจึงไม่มีวิทยุฟัง ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาฟังวิทยุน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา

ตาราง ๓๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามชั้นเรียน

การฟังวิทยุ / ชั้น	มศ.๑ %	ม.๖ %	Z
๑. ไม่เคยฟังเลย	๙.๒๐	๑๐.๘๐	
๒. ฟังทุกรายการ	๑.๒๐	.๔๐	
๓. ฟังรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน	๖๑.๖๐	๖๖.๐๐	
๔. ฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๒๔.๔๐	๑๘.๘๐	
๕. ฟังรายการประเภทความรู้ สารคดี	๓.๖๐	๓.๖๐	
๖. ฟังรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว	๐	.๔๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการข่าว การถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๐๗ และ ๑๐.๑๓ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในสองระดับชั้นเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการฟัง

วิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ รายการข่าว รายการถ่ายทอด, รายการประเทืองความรู้ สารคดี ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ฟังวิทยุทุกรายการ และฟังรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว มีเพียงเล็กน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยฟังเลยก็มีบ้างเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการต่าง ๆ แตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กในสองระดับชั้นเรียนใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการต่าง ๆ คล้ายกัน.

ตาราง ๓๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ จำแนกตามเพศ

การฟังวิทยุ \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยฟังเลย	๙.๔๐	๓.๒๐	๕.๑๐
๒. ฟังทุกรายการ	.๔๐	๑.๒๐	
๓. ฟังรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน	๖๗.๖๐	๗๖.๐๐	๒.๙๑
๔. ฟังรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๒๖.๔๐	๑๖.๘๐	๒.๖๓
๕. ฟังรายการประเภทความรู้ สารคดี	๒.๔๐	๔.๘๐	
๖. ฟังรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว	.๔๐	–	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≧ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายและหญิงต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ฟังวิทยุรายการข่าวและการถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible] และ ๑๔.๔๓ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเพศชายและเพศ

ชอบฟังวิทยุรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ รายการข่าว การถ่ายทอด, รายการประเภทความรู้ สารคดี ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ฟังทุกรายการ และรายการอาชญากรรม รายการนักบิน เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว มีเพียงเล็กน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยฟังเลยก็มีบ้างเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๖) สำหรับนักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุรายการเบาสมอง สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๕๑) แต่นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ฟังวิทยุรายการข่าว การถ่ายทอด สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๖๓) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเพศหญิงชอบฟังวิทยุมากกว่าเพศชาย ส่วนรายการที่ฟังก็ชอบรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน มากกว่าเพศชาย แต่เพศชายชอบฟังรายการข่าว การถ่ายทอด มากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าเด็กชายมีความสนใจในเรื่องข่าวการเมือง ข่าวกีฬามากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงอยู่กับบ้านมากกว่าเด็กชาย จึงมีเวลาฟังวิทยุมากกว่า การค้นคว้าของเจอวิลด์ก็พบว่าเพศหญิงชอบฟังวิทยุรายการเพลง ละคร มากกว่าเพศชาย (ซึ่งได้กล่าวไว้ในหัวข้อเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง)

ตาราง ๓๖ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การดูโทรทัศน์ \ ฐานะ	ระดับที่๑	ระดับที่๒	ระดับที่๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยดูเลย	๕๕.๖๑	๓๙.๖๐	๓๐.๙๒		๓.๓๖	
๒. ดูทุกรายการ	๐.๖๖	๒.๐๓	.๖๖			
๓. ดูเรื่องเบาสมอง ละคร นิยาย นิทาน เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์	๒๓.๑๘	๓๕.๕๓	๕๔.๐๓	๒.๕๕	๕.๒๘	๒.๗๖
๔. ดูรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๒๐.๕๓	๑๖.๒๕	๑๑.๑๘			
๕. ดูรายการประเภทความรู้สารคดี	.๒๖	๖.๖๐	๑.๗๕			
๖. ดูรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	๐	๐	๑.๔๗			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ - สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ - สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ค่า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๖ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการประเภทความรู้ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ ($Z = ๔.๓๔$) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ และที่ ๓ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าว และการถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ ($Z = ๔.๕$ และ ๑.๙๑ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสามระดับฐานะส่วนมากดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ รายการข่าว การถ่ายทอด, รายการประเภทความรู้สารคดี, ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ดูทุกรายการ และดูรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูโทรทัศน์เลยมีประมาณ ๑ ใน ๔

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์สูงกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ ($Z = ๓.๐๙$) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์

รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในระดับที่ ๑ และที่ ๒ และนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ ก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูรายการดังกล่าวสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๘, ๒.๓๖ และ ๒.๕๕ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีฐานะดีใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์มากกว่านักเรียนที่มีฐานะยากจน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าเด็กที่มีฐานะยากจนไม่มีโทรทัศน์ที่บ้าน และปรากฏว่าเด็กที่มีฐานะดีชอบดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง เรื่องตลกขบขัน และรายการภาพยนต์ มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน ประกอบกับรายการต่าง ๆ ที่จัดส่วนใหญ่ก็เป็นรายการเบาสมอง เรื่องตลกขบขัน และรายการภาพยนต์ ดังนั้นเด็กที่มีฐานะดีจึงดูรายการดังกล่าวสูงกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน

ตาราง ๑๗ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการ
ดูโทรทัศน์ จำแนกตามอายุ

การดูโทรทัศน์ \ อายุ	๑๒–๑๔ปี	๑๕–๑๗ปี	๑๘–๒๑ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยดูเลย	๓๑.๖๙	๓๕.๑๓	๓๔.๓๔		.๓๖	
๒. ดูทุกรายการ	๐	๑.๒๘	๑.๐๑			
๓. ดูเรื่องเบาสมอง ละคร นิยาย นิทาน เพลง ดนตรี เรื่องตลกขับขัน รายการภาพยนต์	๕๐.๔๖	๓๖.๓๗	๓๓.๓๑	๒.๕๔	๔.๕๕	๕.๐๘
๔. ดูรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๑๐.๕๘	๑๕.๑๕	๒๕.๒๕		๒.๖๐	
๕. ดูรายการประเภทความรู้สารคดี	๕.๓๔	๖.๔๐	๕.๐๕			
๖. ดูรายการอาชญากรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	๐	.๖๑	๑.๐๑			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{2,3}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๐ ปี

ค่า $Z \geqq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๗ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี และ ๑๕ – ๑๗ ปี ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ รายการข่าว การถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๗.๒๐ และ ๖.๐๙ ตามลำดับ) สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๐ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการประเภทความรู้ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๑) ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, ๑๕ – ๑๗ ปี ส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ เป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ รายการข่าว การถ่ายทอด ตามลำดับ สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๐ ปี ส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ดูโทรทัศน์ทุกรายการและดูรายการอาชญากรรมนั้น มีเพียงเล็กน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูโทรทัศน์เลยมีจำนวนมากสมควร

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์เลย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๕ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๓๗) และในการดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด ก็ปรากฏว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่อยู่ในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๕ ปี อย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน (Z = ๔.๒๐) สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๕ ปี มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๖ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี และนักเรียนในหมู่อายุ ๑๖ – ๑๗ ปี ก็ดูโทรทัศน์รายการดังกล่าวมากกว่านักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๕๘, ๕.๔๕ และ ๔.๐๘ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนอายุมากขึ้นจะใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ลดลง ทั้งนี้อาจเพราะว่าเด็กโตมีภาระความรับผิดชอบมากขึ้น เวลาว่างจึงมีน้อยลง สำหรับรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์ มีแนวโน้มชี้ให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะดูรายการดังกล่าวลดลง อาจจะเพราะว่าเด็กโตอาจจะสนใจรายการข่าว การกีฬา ความรู้ มากกว่า และเด็กอายุมากจะใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าวมากกว่าเด็กเล็ก เพราะว่าเด็กโตต้องมีความสนใจในเรื่องต่าง ๆ ยิ่งขึ้น

ตาราง ๑๘ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การดูโทรทัศน์ \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๓๘.๔๐	๔๔.๒๐		๓๖.๘๐	๓๑.๒๐	
๒. ดูทุกรายการ	.๘๐	๑.๖๐		๐	๒.๔๐	
๓. ดูเรื่องเบาสมอง ละคร นิยาย นิทาน เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์	[illegible].๖๐	๒๔.๔๐	๒.๕๒	๔๘.๐๐	[illegible].๐๐	๒.๖๑
๔. ดูรายการข่าว รายการสารคดี	๒๔.๔๐	๒๔.๒๐		๑๐.๘๐	๒๐.๐๐	
๕. ดูรายการ [illegible] ความรู้ [illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]	[illegible]	
๖. ดูรายการ [illegible] เรื่อง [illegible] การ [illegible]	๑.๖๐	๐		.๘๐	๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า $Z \geq 1.96$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๓๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา และนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภท ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๕๖, ๗.๑๑ และ ๓.๑๒ ตามลำดับ) สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูโทรทัศน์รายการประเภทความรู้ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๔) จึงเป็นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภท ส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการเพลง มากเป็น [illegible] รองลงไปคือ รายการข่าว การถ่ายทอด, รายการประเภทความรู้ สารคดี ตามลำดับ ผู้ที่ดูทุกรายการ และดูรายการบางรายการ [illegible] รายการนักเรียน เรื่องที่นำเต้น [illegible] มีจำนวนน้อย ผู้ที่ไม่เคยดูเลยก็มีมากพอสมควร

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน และรายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible] และ [illegible] ตามลำดับ) สำหรับการดูรายการอื่น ๆ นั้นแตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ และอัตราส่วนร้อยของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งชายและหญิงที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์เลยนั้น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนวิสามัญศึกษา แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ จึงเป็นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาชอบดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน

นิยาย ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ มากกว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีว-ศึกษา.

ตาราง ๑๘ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามชั้นเรียน

การดูโทรทัศน์ / ชั้น	ม.ศ. ๓ %	ม.ศ. ๕ %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๓๖.๘๐	๕๗.๒๐	
๒. ดูทุกรายการ	๑.๒๐	.๘๗	
๓. ดูเรื่องเบาสมอง ละคร นิยาย นิทาน เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์	๔๑.๒๐	๓๐.๐๐	๓.๕๓
๔. ดูรายการข่าว รายการถ่ายทอด	๑๘.๘๐	๑๗.๒๐	
๕. ดูรายการประเภทความรู้ สารคดี	๘.๘๐	๘.๔๐	
๖. ดู[illegible] เรื่องที่[illegible]	[illegible]	[illegible]	
จำนวนทั้งหมด	[illegible]	[illegible]	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๑๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบโดยแยกตามระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมปีที่ ๕ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิยาย นิทาน ดนตรี

เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible], [illegible] ตามลำดับ) นอกจากนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งสองระดับชั้นเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ รายการข่าว การถ่ายทอด, รายการประเภทความรู้สารคดี ตามลำดับ ผู้ที่ดูทุกรายการ และดูรายการอาชญากรรม มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์เลยมีจำนวนมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๕๓) ส่วนรายการอื่นแตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้อาจกล่าวได้ว่าเด็กนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ดูโทรทัศน์พอ ๆ กับนักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ แต่จะชอบดูรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ทั้งนี้อาจเพราะเด็กในชั้นมัธยมปีที่ ๖ [illegible]

ตาราง ๒๐ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ จำแนกตามเพศ

การดูโทรทัศน์ \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๕๔.๐๐	๓๖.๐๐	
๒. ดูทุกรายการ	๑.๒๐	๑.๒๐	
๓. ดูเรื่องเบาสมอง ละคร นิยาย นิทาน เพลง ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์	๓๑.๐๐	๔๐.๐๐	
๔. ดูข่าวการบ้านเมือง รายการถ่ายทอด	๑๑.๔๐	๑๓.๒๐	
๕. ดูรายการประเภทความรู้ สารคดี	๔.๐๐	๙.๒๐	
๖. ดูรายการศาสนาวัฒนธรรม รายการนักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	.๔๐	.๔๐	
รวมยอด	[illegible]	[illegible]	

* Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๒๐ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายและหญิงต่างก็มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible] และ [illegible] ตามลำดับ) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนทั้งสองเพศส่วนมากชอบดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย ดนตรี เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ มาเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือรายการ

ข่าว การถ่ายทอด, รายการเสริมความรู้ สารคดี ตามลำดับ ผู้ที่ดูรายการและดูรายการอาชญากรรม มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูเลยมีจำนวนมาก

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายและหญิงใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์แตกต่างกันบ้างแต่ไม่เป็นนัยสำคัญ แต่ก็มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่าเพศหญิงดูโทรทัศน์มากกว่าเพศชาย เพศชายชอบดูโทรทัศน์รายการข่าว การถ่ายทอด มากกว่าเพศหญิง แต่เพศหญิงชอบรายการเบาสมอง ละคร นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน ตลอดจนเรื่องความรู้มากกว่าเพศชาย.

ตาราง ๔๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน \ ฐานะ	ระดับที่๑	ระดับที่๒	ระดับที่๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยอ่านเลย	๒๘.๔๗	๑๔.๗๒	๑๕.๗๕	๓.๐๑	๒.๖๔	
๒. อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน	๔๐.๔๐	๔๑.๖๔	๕๒.๗๑			
๓. อ่านเรื่องชีวิต	๒.๖๕	๔.๕๗	๒.๖๓			
๔. อ่านประเภทข่าวต่าง ๆ	๕.๓๐	๔.๖๘	๑.๙๕			
๕. อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี	๑๖.๕๖	๒๓.๓๘	๑๘.๐๘			
๖. อ่านประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องกินเก้นชวาดเสียว การต่อสู้	๖.๖๒	๑๐.๑๔	๑๐.๔๘			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ - สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ - สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ - สังคม ระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ค่า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๗๖, ๔.๔๑ และ ๕.๓๗ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีฐานะทั้งสามระดับส่วนมากใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี, ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้, ประเภทข่าวต่าง ๆ และเรื่องชีวิต ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลยก็มีเป็นจำนวนมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ – สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลย สูงกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒, ที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๐๑ และ ๒.๖๔ ตามลำดับ) สำหรับผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินนั้น ปรากฏว่านักเรียนทั้งสามจำพวกอ่านแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีฐานะยากจนอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินน้อยกว่านักเรียนที่มีฐานะดี ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะว่านักเรียนที่ยากจนไม่ค่อยมีหนังสือประเภทเพื่อความบันเทิงไว้อ่าน ตลอดจนเด็กพวกนี้จำต้องช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน และหารายได้พิเศษ (ตามตารางที่ ๖ และที่ ๒๖) จึงทำให้ไม่มีเวลาที่จะมาอ่านหนังสือดังกล่าว

ตาราง ๔๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามอายุ

การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน \ อายุ	๑๒–๑๔ ปี	๑๕–๑๗ ปี	๑๘–๒๑ ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยอ่านเลย	๑๕.๗๙	๑๗.๕๑	๒๘.๒๘		๒.๒๙	๓.๑๘
๒. อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน	๔๗.๑๑	๔๗.๑๔	๒๗.๒๗		๒.๔๔	๓.๗๒
๓. อ่านเรื่องชีวิต	๑.๕๓	๓.๓๗	๕.๐๕			
๔. อ่านประเภทข่าวต่าง ๆ	๗.๖๘	๓.๐๓	๘.๐๘			
๕. อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี	๑๕.๗๕	๒๐.๒๐	๒๒.๒๒			
๖. อ่านประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว การต่อสู้	๑๒.๕๐	๘.๗๕	๙.๐๙			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๒ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, ๑๕ – ๑๗ ปี ต่างก็มีอัตรา–ส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านหนังสือประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าผู้ที่อ่านหนังสือประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๗.๔๑ และ ๗.๒๖ ตามลำดับ) สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าผู้ที่อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี ความแตกต่างนี้ไม่มีนัย–สำคัญ แต่จะสูงกว่าผู้ที่อ่านหนังสือประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๘๐) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี, ๑๕ – ๑๗ ปี, ๑๘ – ๒๑ ปี ส่วนมากใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี, ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้, ข่าวต่าง ๆ และเรื่องชีวิต ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลยก็มีบ้าง

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลยสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี และ ๑๕ – ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๗๕ และ ๒.๑๕ ตามลำดับ) สำหรับผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินนั้น โดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลก–ขบขัน เป็นผู้ที่อยู่ในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี ๑๕ – ๑๗ ปี มากกว่าผู้ที่อยู่ในหมู่อายุ ๑๘ – ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๔๘ และ ๓.๑๒ ตามลำดับ) ส่วนการอ่านหนังสือประ อื่นๆ นั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ แม้ว่าเด็กในกลุ่มอายุ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่สนใจเรื่องชีวิตและสารคดีมากขึ้น ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนโตขึ้นจะ

อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินน้อยลงแม้กระทั่งการอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน ก็อ่านลดลงด้วยเหมือนกัน หันมาสนใจเรื่องชีวิตและสารคดีมากขึ้นเล็กน้อย การค้นคว้านี้ก็ตรงกับการค้นคว้าของเทอร์แมนและลิมา ที่พบว่าเด็กอายุ ๑๒ – ๑๓ ปีอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินมากที่สุด หลังจากนี้ก็จะอ่านหนังสือประเภทก่อให้เกิดความรู้ (ซึ่งกล่าวไว้ในหัวข้อเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง)

ตาราง ๔๓ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน / โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ)	ชาย (อาชีวะ)	Z	หญิง (วิสามัญ)	หญิง (อาชีวะ)	Z
	%	%		%	%	
๑. ไม่เคยอ่านเลย	๑๕.๒๐	๓๕.๖๐	๓.๗๔	๑๓.๖๐	๑๕.๖๐	
๒. อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน	๓๖.๐๐	๓๖.๐๐		๖๐.๐๐	๔๐.๔๐	๓.๐๙
๓. อ่านเรื่องชีวิต	๑.๖๐	๓.๒๐		.๘๐	๘.๐๐	๒.๘๒
๔. อ่านประเภทข่าวต่าง ๆ	๔.๒๐	๕.๐๐		๒.๘๐	๖.๕๐	
๕. อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี	๒๘.๐๐	๑๕.๖๐	๒.๖๗	๑๖.๐๐	๓๐.๐๐	
๖. อ่านประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว การต่อสู้	๑๒.๘๐	๘.๐๐		๗.๒๐	๑๐.๕๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา แม้จะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๔๔) สำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภท มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๑๖, ๔.๐๖ และ ๓.๒๗ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือเรื่องความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี, ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้, ประเภทข่าวต่าง ๆ และเรื่องชีวิต ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลยก็มีบ้างเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๔) แต่อัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาที่อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ

(Z = ๓.๒๗) ส่วนการอ่านหนังสือประเภทอื่น ๆ นั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้อ่านหนังสือประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๐๘) ส่วนการอ่านหนังสือประเภทอื่นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญ-ศึกษา และมีผู้ที่อ่านหนังสือประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี น้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาด้วยเหมือนกัน ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีผู้ที่อ่านหนังสือประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน มากกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาต้องออกไปทำงานเพื่อหารายได้เสริม (ตามตารางที่ ๒๘) จึงมีโอกาสที่จะมาอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินน้อยลง และนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาเรียนหนักทางด้านวิชาการ ทำให้มีนิสัยชอบอ่านเรื่องความรู้ ประวัติศาสตร์ ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนอาชีวศึกษา เรียนหนักไปในด้านอาชีพ จึงไม่ค่อยมีความสนใจในประวัติศาสตร์ สารคดีและโบราณคดี จึงทำให้การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินแตกต่างกัน

ตาราง ๔๕ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามชั้นเรียน

การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน \ ชั้น	มศ.๑	ม.๖	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยอ่านเลย	๒๗.๖๐	๑๗.๖๐	
๒. อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน	๕๐.๐๖	๔๐.๘๐	
๓. อ่านเรื่องชีวิต	๓.๒๐	๓.๒๐	
๔. อ่านประเภทข่าวต่าง ๆ	๖.๐๐	๘.๐๐	
๕. อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี	๑๘.๐๐	๒๕.๒๐	๓.๑๙
๖. อ่านประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	๘.๒๐	[illegible].๒๐	
[illegible]	[illegible]	[illegible]	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๘.๑๕ และ ๓.๖๔ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในสองระดับชั้นเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ

เพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน มาก เป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือเรื่องความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี, ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การท่องเที่ยว ตามลำดับ มีผู้ที่อ่านข่าว และเรื่องชีวิตบ้างเล็กน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลยก็มีบ้าง

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่อ่านหนังสือประเภทดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๙) สำหรับการอ่านหนังสือประเภทอื่น ๆ มีจำนวนผู้อ่านแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี มากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ เป็นนักเรียนที่โต จำเป็นที่จะต้องแสวงหาความรู้ไว้มาก ๆ จึงใช้เวลาว่างมาอ่านหนังสือประเภทนี้เพิ่มขึ้น.

ตาราง ๔๕ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน จำแนกตามเพศ

การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน \ เพศ	ชาย	หญิง	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยอ่านเลย	๔๕.๔๐	๑๕.๐๐	๒.๙๘
๒. อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน	๒๖.๐๐	๖๐.๔๐	๓.๒๘
๓. อ่านเรื่องชีวิต	๒.๔๐	๕.๖๐	
๔. อ่านประเภทข่าวต่าง ๆ	๔.๒๐	๔.๖๐	
๕. อ่านประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี	๑๑.๒๐	๑๔.๐๐	
๖. อ่านประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว การต่อสู้	๑๐.๔๐	๔.๔๐	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≧ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๕ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายและหญิงต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน โดยอ่านหนังสือประเภทเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๗๖ และ ๔.๑๘ ตามลำดับ) จะนั้นอาจกล่าวได้ว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนมากจะอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินโดยอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ เรื่องความรู้ ประวัติศาสตร์ สารคดี, เรื่องอาชญากรรม นักสืบ การต่อสู้, ข่าวต่าง ๆ

/๒.

และเรื่องชีวิต ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินก็มีบ้างเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๙๘) แต่นักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่อ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายที่อ่านหนังสือประเภทเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๒๘) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าเพศหญิงชอบอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินมากกว่าเพศชาย ทั้งชอบอ่านเรื่องเบาสมอง นิทาน นิยาย เรื่องตลก มากกว่าอีกด้วย อัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงที่ชอบอ่านเรื่องชีวิตมีมากกว่าของนักเรียนชายเล็กน้อย และอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายที่ชอบอ่านข่าว สารคดี และเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้นมีมากกว่าของนักเรียนหญิงเล็กน้อย แต่ความแตกต่างระหว่างเพศในสิ่งเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเพศหญิงอยู่กับบ้านเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมักจะใช้เวลาไปในด้านการอ่านหนังสือ ส่วนเพศชายก็ใช้เวลาว่างไปในด้านการเล่นกีฬาเป็นส่วนใหญ่ และการค้นคว้านี้ก็สอดคล้องกับผลการค้นคว้าของ [illegible] ที่พบว่าเด็กหญิงใช้เวลาว่างไปในด้านการอ่านหนังสือมากที่สุด เพศชายชอบเล่นกีฬามากที่สุด.

ตาราง ๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การดูกีฬา \ ฐานะ	ระดับที่๑	ระดับที่๒	ระดับที่๓	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยดูเลย	๔๐.๔๐	๒๕.๘๙	๓๗.๖๖	๓.๔๖		
๒. ดูฟุตบอลล์	๒๖.๔๙	๓๐.๔๔	๒๘.๒๙			
๓. ดูบาสเกตบอลล์	๗.๒๘	๑๒.๑๘	๑๐.๔๒			
๔. ดูเนตบอลล์	๑.๙๙	๒.๕๔	๓.๒๙			
๕. ดูรักบี้ฟุตบอลล์	๐	๓.๐๕	๓.๒๙			
๖. ดูเทนนิส	๑.๙๙	.๕๑	.๖๖			
๗. ดูแบดมินตัน	.๖๖	๓.๕๔	๓.๒๙			
๘. ดูกีฬามวย	๑๗.๘๘	๑๔.๗๒	๕.๒๑		๒.๒๑	
๙. ดูกรีฑา	๓.๓๑	๗.๑๑	๗.๘๙			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคมระดับที่ ๑ และ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคมระดับที่ ๑ และ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ-สังคมระดับที่ ๒ และ ๓

ค่า $Z \geq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๖ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬาโดยดูฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬามวย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๑) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬามวย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๑.๙๑) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาบาสเกตบอล อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๐๘) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ และที่ ๒ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ กีฬามวย, บาสเกตบอล และกรีฑา ตามลำดับ ผู้ที่ดูกีฬาเนตบอล, รักบี้ฟุตบอล, เทนนิส และแบดมินตัน มีบ้างเล็กน้อย ส่วนผู้ที่ไม่เคยดูกีฬานั้นมีมากพอสมควร สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ ส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูฟุตบอลมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ บาสเกตบอล, กีฬามวย, กรีฑา ตามลำดับ ผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาเนตบอล, รักบี้ฟุตบอล, ว่ายน้ำ, แบดมินตัน มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูกีฬาเลยมีจำนวนมาก

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬาเลยสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ ที่ไม่เคยไปดูกีฬาเลยอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๖) และมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬามวยสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๓ ที่ดูกีฬามวยอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๒๑) สำหรับผู้ดูกีฬาประเภทอื่น ๆ นั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะยากจนชอบดูกีฬามวยมากกว่านักเรียนที่มีฐานะดี และนักเรียนที่มีฐานะยากจนไม่ดูกีฬาน้อยกว่านักเรียนที่มีฐานะดี ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากการไปดูกีฬาต้องเสียค่าผ่านประตู ฉะนั้นเด็กที่ยากจนจึงไปดูกีฬาน้อยกว่าดังกล่าว

ตาราง ๔๗ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามอายุ

การดูกีฬา / อายุ	๑๒–๑๔ ปี	๑๕–๑๗ ปี	๑๘–๒๑ ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยดูเลย	๓๑.๗๓	๒๙.๙๗	๔๑.๘๒			๒.๐๔
๒. ดูฟุตบอลล์	๒๙.๐๐	๒๔.๙๖	๓๓.๓๒			
๓. ดูบาสเกตบอลล์	๖.๗๓	๑๒.๔๕	๗.๐๗			
๔. ดูเนตบอลล์	๑.๙๒	๓.๗๗	๑.๐๑			
๕. ดูรักบี้ฟุตบอลล์	๐	๒.๖๔	๓.๐๓			
๖. ดูเทนนิส	๐	๑.๒๘	๐			
๗. ดูแบดมินตัน	๑.๙๒	๓.๐๓	๒.๐๒			
๘. ดูกีฬามวย	๑๕.๓๖	๑๓.๘๑	๑๒.๑๑			
๙. ดูกรีฑา	๑๒.๓๑	๕.๐๔	๑.๐๑	๓.๕๒	๔.๓๕	
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า $Z \geqq ๑.๙๖$ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๗ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬาฟุตบอลล์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬา กรีฑา หรือกีฬามวย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬาบาสเกตบอลล์ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๗๒) นักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลล์สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬามวย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๕๘ และ ๓.๕๓ ตามลำดับ) ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในสามหมู่อายุส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลล์สูงเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือกีฬามวย แต่อันดับที่ ๓ ของหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี ชอบดูกรีฑา ส่วนนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี ชอบดูบาสเกตบอลล์ สำหรับกีฬาประเภทอื่นมีผู้ดูเป็นจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูกีฬาเลยก็มีมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬามากกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๐๔) แต่กีฬาที่เด็กส่วนมากไปดูเช่น กีฬาฟุตบอลล์ บาสเกตบอลล์ และกีฬามวย มีจำนวนผู้ดูของสามหมู่อายุแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ สำหรับกีฬาฟุตบอลล์มีแนวโน้มชี้ให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะชอบดูมากขึ้น ส่วนกีฬามวยจะดูลดน้อยลงในเมื่ออายุมากขึ้น ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กโตขึ้นจะไปดูกีฬาลดลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเมื่อเด็กโตขึ้นต้องมีภาระรับผิดชอบ ต้องทำงานเพื่อหาเงิน จึงมีเวลาว่างน้อยทำให้มีโอกาสไปดูกีฬาลดลง.

ตาราง ๔๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การดูกีฬา \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๒๐.๐๐	๓๖.๐๐	๒.๘๖	๓๑.๖๐	๓๖.๘๐	
๒. ดูฟุตบอลล์	๓๔.๔๐	๔๒.๐๐		๒๕.๖๐	๒๗.๒๐	
๓. ดูบาสเกตบอลล์	๙.๖๐	๖.๔๐		๑๒.๐๐	๑๒.๘๐	
๔. ดูเนตบอลล์	๐	.๘๐		.๘๐	๔.๘๐	๓.๐๙
๕. ดูรักบี้ฟุตบอลล์	๐	๐		๒.๔๐	๖.๔๐	
๖. ดูเทนนิส	๐	๐		.๘๐	๓.๒๐	
๗. ดูแบดมินตัน	๑.๖๐	๐		.๘๐	๔.๐๐	๒.๔๒
๘. ดูกีฬามวย	๓๐.๔๐	๑๔.๐๐		.๘๐	๐	
๙. ดูกรีฑา	๔.๐๐	.๘๐		[illegible]	[illegible]	๕.๐๙
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า Z ≧ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในโรงเรียนแต่ละประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาและอาชีวศึกษา แม้ว่าต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่าง ในการดูกีฬาฟุตบอลล์ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬามวย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬาบาสเกตบอลล์อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๙๖ และ ๔.๘๓ ตามลำดับ) สำหรับนักเรียน

หญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา แม้จะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬาประเภทกรีฑา ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของการดูกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๙๘) ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๖) จะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลสูงเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนอันดับที่ ๒ และที่ ๓ ของนักเรียนชายในโรงเรียนทั้งสองประเภท คือ กีฬามวย บาสเกตบอล ตามลำดับ สำหรับอันดับที่ ๒ และที่ ๓ ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษา คือ การดูกรีฑา บาสเกตบอล ตามลำดับ ส่วนของนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาคือ กีฬาบาสเกตบอล เนตบอล ตามลำดับ สำหรับการดูกีฬาประเภทอื่น ๆ นั้นก็มีผู้ดูเป็นจำนวนน้อย ส่วนผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูกีฬาเลยมีมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬาสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาที่ไม่เคยไปดูกีฬาเลย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible].๘๖) สำหรับผู้ที่ไปดูกีฬาประเภทต่าง ๆ นั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วน–ร้อยของผู้ไปดูกีฬาประเภทกรีฑาสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible].๐๔) แต่กีฬาที่นักเรียนหญิงส่วนมากไปดูนั้นคือกีฬาฟุตบอลและบาสเกตบอล ซึ่งมีความแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ จะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาไปดูกีฬาน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษามีฐานะยากจนกว่า ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทไปดูกีฬาพอ ๆ กัน และชอบดูกีฬาประเภทต่าง ๆ คล้าย ๆ กัน แต่ก็แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษาชอบดูกีฬาประเภทกรีฑามากกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา

ตาราง ๑๘ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา จำแนกตามชั้นเรียน

การดูกีฬา ชั้น	ม.๑ %	ม.๖ %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๓๓.๒๐	๓๕.๐๐	
๒. ดูฟุตบอล	๒๖.๔๐	๓๐.๔๐	
๓. ดูบาสเกตบอล	๑๐.๒๐	๑๑.๐๐	
๔. ดูเนตบอล	๕.๐๐	๑.๐๐	
๕. ดูรักบี้ฟุตบอล	๑.๒๐	๑.๐๐	
๖. ดูเทนนิส	.๔๐	๑.๒๐	
๗. ดูแบดมินตัน	๖.๐๐	๓.๒๐	
๘. ดูกีฬามวย	๑๔.๐๐	๑๓.๖๐	
๙. ดูกรีฑา	๔.๔๐	๔.๐๐	
รวมทั้งหมด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≧ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับชั้นมัธยมปีที่ ๖ ต่างก็มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ไปดูกีฬามวยอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๒๑ และ ๗.๓๒ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนในสองระดับชั้นเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการดูกีฬาประเภทฟุตบอลสูงเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ดูกีฬามวย, กีฬาบาสเกตบอล และตะกร้อ ตามลำดับ ส่วนผู้ดูกีฬาประเภทอื่น ๆ มีเป็นจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูกีฬาเลยก็มีจำนวนมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างชั้นเรียน

นักเรียนในสองระดับชั้นเรียนมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬาประเภทต่าง ๆ แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับชั้นมัธยมปีที่ ๖ ไปดูกีฬาพอ ๆ กัน และชอบดูกีฬาประเภทต่าง ๆ คล้ายคลึงกันด้วย.

ตาราง ๕๐ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬา
จำแนกตามเพศ

การดูกีฬา \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๒๘.๐๐	๓๗.๖๐	๓.๒๑
๒. ดูฟุตบอล	๓๑.๒๐	๒๕.๖๐	๑.๑๙
๓. ดูบาสเกตบอล	๔.๐๐	๑๒.๕๐	
๔. ดูเทนนิส	๑.๕๐	๕.๘๐	๓.๑๒
๕. ดูรักบี้ฟุตบอล	๐	๕.๕๐	๓.๔๑
๖. ดูเทนนิส	๐	๑.๐๐	๒.๒๗
๗. ดูแบดมินตัน	๐.๘๐	๕.๔๐	๒.๕๕
๘. ดูกีฬามวย	๒๗.๒๐	.๔๐	๙.๔๐
๙. ดูกรีฑา	๗.๕๐	๑๐.๐๐	๓.๕๘
จำนวนนักเรียนทั้งหมด	[illegible]	[illegible]	

Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่าความแตกต่างนี้ [illegible] ที่ระดับ [illegible] ร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๕๐ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายส่วนใหญ่ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการไปดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการดูกีฬามวย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ และจะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๓๗) สำหรับนักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ใช้เวลาว่าง

ในการดูกีฬาฟุตบอลสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๑) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าเพศชายและหญิงชอบดูกีฬาฟุตบอลมากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปสำหรับเพศชายคือ ดูกีฬามวย, บาสเกตบอล และกรีฑา ตามลำดับ ส่วนอันดับรองลงไปของเพศหญิงคือ ดูบาสเกตบอล, กรีฑา, เนตบอล ตามลำดับ แต่ผู้ที่ดูกีฬาประเภทอื่นมีจำนวนน้อย ส่วนผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างดูกีฬาเลยก็มีจำนวนมากเหมือนกัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูกีฬา สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายที่ไม่เคยดูกีฬาเลย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๓๗) นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาฟุตบอลและกีฬามวยสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนหญิงที่ใช้เวลาว่างในการดูกีฬาประเภทดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๑ และ ๔.๕๐ ตามลำดับ) แต่เพศหญิงมีอัตราส่วนร้อยของผู้ดูกีฬาประเภทกรีฑาสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของเพศชาย ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเพศชายชอบดูกีฬามากกว่าเพศหญิง และชอบดูกีฬาฟุตบอลกับกีฬามวยสูงกว่าเพศหญิงด้วย แต่เพศหญิงชอบดูกรีฑามากกว่าเพศชาย [illegible] งนิวเลนเบอร์ [illegible] ที่เกี่ยว [illegible])

ตาราง ๕๑ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

การดูภาพยนต์ \ ฐานะ	ระดับที่๑ %	ระดับที่๒ %	ระดับที่๓ %	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
๑. ไม่เคยดูเลย	๒๕.๘๓	๑๒.๖๙	๑๑.๘๙	๓.๐๗	๓.๑๕	
๒. ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง ภาพยนต์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน	๑๘.๕๕	๓๗.๐๖	๓๗.๖๐	๓.๑๑	๓.๗๒	
๓. ภาพยนต์ชีวิต	๑๕.๘๘	๑๓.๔๐	๑๖.๘๕			
๔. ภาพยนต์ข่าว	๑.๓๓	๑.๐๒	๐			
๕. ภาพยนต์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์	๔.๕๖	๐.๙๔	๓.๕๕			
๖. ภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว การต่อสู้	๓๒.๕๕	[illegible]	[illegible]			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๒

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม ระดับที่ ๑ กับที่ ๓

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างฐานะเศรษฐกิจ–สังคม ระดับที่ ๒ กับที่ ๓

ถ้า $Z \geq$ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๘๑) สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒, ที่ ๓ แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ชอบดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทชีวิต อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๖ และ ๓.๖๒ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะต่ำส่วนมากชอบดูภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ภาพยนต์ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน และภาพยนต์ชีวิต ตามลำดับ ผู้ที่ดูภาพยนต์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ และภาพยนต์ข่าว มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูภาพยนต์เลยก็มีจำนวนมากเหมือนกัน สำหรับนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ และที่ ๓ ส่วนมากชอบดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ ภาพยนต์ชีวิต และภาพยนต์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยดูภาพยนต์เลยก็มีบ้าง

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม

นักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์เลยสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ และที่ ๓ ที่ไม่เคยดูภาพยนต์เลยอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๐๗, ๓.๑๕) แต่อัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง ภาพยนต์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน น้อยกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่มีฐานะระดับที่ ๒ และที่ ๓ ที่ดูภาพยนต์ประเภทเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๑ และ ๓.๘๖) สำหรับผู้ดูภาพยนต์ประเภทอื่น ๆ แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีฐานะยากจนไปดูภาพยนต์น้อยกว่านักเรียนที่มีฐานะดี ซึ่งอาจเป็นเพราะเด็กที่มีฐานะยากจนไม่มีเงินมากพอที่จะนำไปใช้ในการดูภาพยนต์ได้ ส่วนนักเรียนที่มีฐานะดีไปดูภาพยนต์มากกว่า และชอบดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง นิยาย ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลก มากที่สุด.

ตาราง ๑๒ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ จำแนกตามอายุ

การดูภาพยนต์ \ อายุ	๑๒–๑๔ปี	๑๕–๑๗ปี	๑๘–๒๑ปี	$Z_{๑,๒}$	$Z_{๑,๓}$	$Z_{๒,๓}$
	%	%	%			
๑. ไม่เคยดูเลย	๑๘.๒๗	๑๓.๘๐	๒๑.๒๑			
๒. ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนต์เพลง ภาพยนต์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน	๔๐.๘๘	๓๐.๖๔	๒๖.๒๖		๒.๑๖	
๓. ภาพยนต์ชีวิต	๑๐.๕๘	๑๗.๑๗	๑๖.๑๖			
๔. ภาพยนต์ข่าว	๑.๙๒	๐	๓.๐๓			
๕. ภาพยนต์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์	๒.๘๘	๕.๓๕	๘.๐๘			
๖. ภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	๒๕.๔๖	๓๓.๑๐	๒๕.๒๕			
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐			

หมายเหตุ $Z_{๑,๒}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๕ – ๑๗ ปี

$Z_{๑,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

$Z_{๒,๓}$ คือค่าความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยระหว่างหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี กับ ๑๘ – ๒๑ ปี

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๒ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๓๔) สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี, ๑๘ – ๒๑ ปี แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าผู้ที่ดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูภาพยนต์ชีวิตอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๕๔ และ ๒.๕๗ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี ส่วนมากชอบดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง ภาพยนต์เพลง การ์ตูน และเรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ ภาพยนต์ชีวิต ตามลำดับ มีผู้ดูภาพยนต์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ และข่าว เป็นจำนวนน้อย แต่ผู้ไม่เคยดูภาพยนต์เลยก็มีมากพอสมควร สำหรับนักเรียนในหมู่อายุ ๑๕ – ๑๗ ปี และ ๑๘ – ๒๑ ปี ส่วนมากชอบดูภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ภาพยนต์ประเภทเบาสมอง ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน และภาพยนต์ชีวิต ตามลำดับ ผู้ที่ดูภาพยนต์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ และข่าว มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูภาพยนต์เลยก็มีบ้าง

๒. เปรียบเทียบระหว่างหมู่อายุ

นักเรียนในหมู่อายุ ๑๒ – ๑๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูง

กว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนในหมู่อายุ ๑๘ – ๒๑ ปี ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนต์ประเภทเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๒.๑๖) สำหรับการดูภาพยนต์ประเภทอื่น ๆ ของนักเรียนในสามหมู่อายุแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าเด็กที่มีอายุมากขึ้นจะดูภาพยนต์ประเภทเบาสมอง ภาพยนต์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขันลดลง ทั้งนี้อาจเพราะว่ามีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น มีความสนใจในเรื่องชีวิตมากขึ้น

ตาราง ๕๓ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน

การดูภาพยนตร์ \ โรงเรียน	ชาย (วิสามัญ) %	ชาย (อาชีวะ) %	Z	หญิง (วิสามัญ) %	หญิง (อาชีวะ) %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๑๒.๘๐	๒๘.๘๐	๓.๑๘	๑๐.๔๐	๑๒.๘๐	
๒. ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน	๒๘.๐๐	๑๓.๖๐	๓.๘๕	๔๕.๖๐	๔๐.๐๐	
๓. ภาพยนตร์ชีวิต	๑๓.๖๐	๔.๖๐		๑๒.๐๐	๒๖.๖๐	๒.๗๘
๔. ภาพยนตร์ข่าว	๑.๖๐	.๘๐		๐	.๘๐	
๕. ภาพยนตร์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์	๘.๐๐	๔.๐๐		๐	๖.๖๐	๒.๙๓
๖. ภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	๓๖.๐๐	[illegible]		๓.๐๐	[illegible]	๓.๑๔
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ถ้า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๔๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแง่เพศและประเภท

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทสงคราม ฆาตกรรม นักสืบ เรื่องที่น่าหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แต่จะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ชีวิต อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๒๒) ส่วนนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทสงคราม ฆาตกรรม นักสืบ เรื่องที่น่าหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๘๑) ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทสงคราม ฆาตกรรม นักสืบ เรื่องที่น่าหวาดเสียว การต่อสู้ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) นักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ชีวิต อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) เมื่อพิจารณาเป็นส่วนรวม นักเรียนชายในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากชอบดูภาพยนตร์ประเภทสงคราม ฆาตกรรม นักสืบ เรื่องที่น่าหวาดเสียว การต่อสู้ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงมาคือ ภาพยนตร์เบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่เคยดูภาพยนตร์เลยก็มีบ้าง แต่นักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนมากต่างก็ชอบดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ ส่วนอันดับที่ ๒ และที่ ๓ ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา คือภาพยนตร์ชีวิต กับภาพยนตร์ประเภทสงคราม ฆาตกรรม นักสืบ เรื่องที่น่าหวาดเสียว การต่อสู้ ตามลำดับ แต่ผู้ที่ไม่เคยดูภาพยนตร์เลยก็มีบ้างไม่มากนัก

๒. เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์เลย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาที่ไม่เคยดูภาพยนตร์เลย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๘) แต่อัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible].๘๔) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาไปดูภาพยนตร์มากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา และชอบดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน มากกว่าอีกด้วย ทั้งนี้อาจเพราะว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีฐานะดีกว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๓.๑๙) และนักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอัตราส่วนร้อยของผู้ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ [illegible] อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนวิสามัญศึกษาชอบดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ มากกว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา [illegible]

ตาราง ๕๘ แสดงอัตราส่วนร้อยของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามชั้นเรียน

การดูภาพยนตร์ / ชั้น	ม.ศ. ๑	ม.ศ. ๕	Z
	%	%	
๑. ไม่เคยดูเลย	๑๘.๔๐	๑๘.๐๐	
๒. ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน	๓๔.๐๐	๓๕.๖๐	
๓. ภาพยนตร์ชีวิต	๑๔.๔๐	๙.๐๐	
๔. ภาพยนตร์ข่าว	.๘๐	๑.๒๐	
๕. ภาพยนตร์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์	๑.๒๐	[illegible]	
๖. ภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องที่เกี่ยวกับหวาดเสียว การต่อสู้	[illegible]	[illegible]	
รวมร้อยละ	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ค่า Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๕๘ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแง่ระดับชั้นเรียน

นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ... มีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องที่เกี่ยวกับหวาดเสียว การต่อสู้ ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ และสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ดู

ภาพยนตร์ชีวิตอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๕.๓๗) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ แม้ว่าจะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ และจะสูงกว่าอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ดูภาพยนตร์ชีวิตอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๒๑) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ กับภาพยนตร์ชีวิต ตามลำดับ แต่นักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ ส่วนมากชอบดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ มากเป็นอันดับที่ ๑ รองลงไปคือ ภาพยนตร์เบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน กับภาพยนตร์ชีวิต ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ดูภาพยนตร์ประเภทอื่น ๆ ก็มีบ้างเพียงเล็กน้อย

๒. เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นเรียน

นักเรียนในสองระดับชั้นเรียนมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ [illegible] นอกจากนั้นนักเรียนในสองระดับชั้นเรียนนี้ส่วนมากชอบดูภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน แม้ว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ จะมีอัตราส่วนร้อยของผู้ที่ชอบดูภาพยนตร์ที่ให้ความรู้และเรื่องราวทางวรรณคดี มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนในสองระดับชั้นเรียนนี้ดูภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ ทำนองเดียวกัน.

ตาราง ๕๕ แสดงอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ จำแนกตามเพศ

การดูภาพยนตร์ \ เพศ	ชาย %	หญิง %	Z
๑. ไม่เคยดูเลย	๒๐.๘๐	๑๑.๖๐	๒.๔๒
๒. ประเภทเบาสมอง เรื่องนิยาย ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน	[illegible].๘๐	๔๓.๘๐	๕.๔๔
๓. ภาพยนตร์ชีวิต	๑๑.๖๐	๑๘.๔๐	๒.๒๕
๔. ภาพยนตร์ข่าว	๑.๐๐	.๔๐	
๕. ภาพยนตร์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์	๘.๐๐	๒.๘๐	๒.๐๘
๖. ภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้	๓๗.๖๐	๒๓.๖๐	๓.๕๐
จำนวนรวมยอด	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

Z ≥ ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

ตารางที่ ๕๕ แสดงให้เห็นว่า

๑. เปรียบเทียบในแต่ละเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๒๑) สำหรับนักเรียนหญิงนั้นมีอัตราส่วนร้อยละ

ของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ อย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๖๖) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายส่วนมากชอบดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ มากที่สุด รองลงไปคือ ภาพยนตร์เบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน ภาพยนตร์ชีวิต และภาพยนตร์ประเภทความรู้ ประวัติศาสตร์ ตามลำดับ ผู้ที่ดูภาพยนตร์ข่าวมีน้อย ส่วนเพศหญิงชอบดูภาพยนตร์เบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน มากที่สุด รองลงไปคือ ภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ และภาพยนตร์ชีวิต ตามลำดับ ผู้ที่ดูภาพยนตร์ประเภทข่าว และความรู้ ประวัติศาสตร์ มีจำนวนน้อย แต่ผู้ที่ไม่เคยดูภาพยนตร์เลยทั้งสองเพศมีมากเท่าๆ กัน

๒. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

นักเรียนชายมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ไม่เคยใช้เวลาว่างไปดูภาพยนตร์เลย สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยไปดูภาพยนตร์เลย อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) และมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของเพศหญิงที่ดูภาพยนตร์ประเภทเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญ (Z = [illegible]) แต่เพศหญิงมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน กับภาพยนตร์ชีวิต สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของเพศชายที่ดูภาพยนตร์ทั้งสองประเภทอย่างมีนัยสำคัญ (Z = ๔.๔๘ และ ๖.๒๘ ตามลำดับ) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าเพศชายไปดูภาพยนตร์น้อยกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าเพศหญิงมักจะเก็บสตางค์ได้มากกว่าเพศชาย หรืออาจเพราะว่าเพศหญิงไม่ค่อยได้ออกไปนอกบ้าน เมื่อออกไปก็มักจะไปดูภาพยนตร์ เพศชายชอบดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว มากกว่าเพศหญิง เพราะนิสัยของผู้ชายชอบการผจญภัย การต่อสู้ สำหรับเพศหญิงนั้นชอบดูภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์เบาสมอง ภาพยนตร์เพลง การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน มากกว่าเพศชาย ซึ่งผลการค้นคว้านี้ตรงกับการค้นคว้าของนางสาวกฤษณา สยามเนตร (ซึ่งกล่าวไว้ในหัวข้อ

เอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง) ว่า เด็กชายชอบบทกวีที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย มากที่สุด แต่เด็กหญิงชอบบทกวีที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรัก ธรรมชาติ และ นคร มากที่สุด.

บทที่ ๔

บทย่อ สรุปผล ข้อเสนอแนะ

<u>บทย่อ</u>

ในปัจจุบันปัญหาเรื่องเด็กวัยรุ่นกำลังเป็นที่กล่าวครึกโครมมาก มีการกล่าวหาเด็กวัยรุ่นสมัยนี้ต่าง ๆ นานา เช่นว่าเด็กสมัยนี้แต่งกายไม่เรียบร้อย กิริยาวาจาไม่สุภาพ ดื้อด้าน งานไม่ทำ เกะกะเกเร ชอบเที่ยวเตร่ตามหน้าโรงหนัง นั่งตามร้านกาแฟนาน ๆ เป็นต้น เรื่องนี้ได้มีผู้ทำการสำรวจ ศึกษา และวิจัย หลายคณะด้วยกัน เช่นเจ้าหน้าที่ของฝ่ายกระทรวงศึกษาธิการ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของกระทรวงมหาดไทย และนักจิตแพทย์หลายท่าน ปรากฏว่าสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งทำให้เด็กวัยรุ่นเป็นปัญหาคือ "การที่เด็กไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์"

ได้มีผู้คำนวณเวลาว่างของเด็กนักเรียนวัยรุ่น ปรากฏว่าตามปกติเด็กจะมีเวลาว่างประมาณสัปดาห์ละ ๔๐ ชั่วโมง หากเด็กได้รู้จักใช้เวลาว่างอย่างฉลาด เช่นใช้ไปในด้านการฝึกฝนเพื่อหาความรู้ความสามารถต่าง ๆ ให้มากขึ้น ทำงานเพื่อหาเงินออมและหรือประดิษฐ์ของใช้ต่าง ๆ ทำสวนครัว ปลูกดอกไม้ หรือใช้ไปในด้านการพักผ่อน โดยฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ และอื่น ๆ เป็นต้น ก็ย่อมจะเป็นผลดีต่อตนเอง ผู้ปกครอง และสังคมด้วย ฉะนั้นควรให้การศึกษา แนะนำ อบรมชี้แจงเรื่องการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจและเห็นคุณค่าของการใช้เวลาว่างยิ่งขึ้น การจะทำได้สำเร็จเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความร่วมมือของทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือทางบ้าน ทางโรงเรียน ควรจะได้ร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด เพื่อจะได้บรรลุถึงความมุ่งหมาย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะสำรวจการใช้เวลาว่างของเด็กนักเรียนในวัยรุ่นว่าได้ใช้เวลาว่างไปในทางใดอย่างไรบ้าง เพื่อดูว่าเด็กนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีระดับฐานะเศรษฐกิจ–สังคม, อายุ, โรงเรียน, ระดับชั้นเรียน และเพศต่างกันจะใช้เวลาว่างต่างกันหรือไม่เพียงใด เมื่อสำรวจได้ข้อเท็จจริงเพียงใด

แล้ว ก็จะได้เป็นแนวทางหรือข้อคิดต่าง ๆ ในการที่จะส่งเสริมสนับสนุนการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อไป

ในการสำรวจครั้งนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาและโรงเรียนอาชีวศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับชั้นมัธยมปีที่ ๖ ทั้งเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งสิ้น ๕๐๐ คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการจับสลาก จับสลากโรงเรียนวิสามัญศึกษา ๒ โรงเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษา ๕ โรงเรียน เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศชาย ๒๕๐ คน เพศหญิง ๒๕๐ คน ในขณะเดียวกันเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ๒๕๐ คน นักเรียนชั้นมัธยมปีที่หก ๒๕๐ คน

ผู้เขียนได้นำแบบสำรวจไปตามโรงเรียนต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้เด็กได้เข้าใจถึงความมุ่งหมายและตอบคำถามตามความเป็นจริง แบบสำรวจแบ่งออกเป็นสองตอน ตอนแรกเกี่ยวกับสภาพและฐานะของนักเรียน ตอนที่สองเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างโดยเฉพาะ เมื่อรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้วก็ได้แบ่งฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ของผู้ปกครองนักเรียนออกเป็นสามระดับจากต่ำไปสูง โดยใช้อาชีพ รายได้ และการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนเป็นหลักในการจัดระดับฐานะดังกล่าว ส่วนการใช้เวลาว่างของนักเรียนได้แบ่งออกเป็น ๑๑ หมวด คือ การเรียน, การช่วยทำงานบ้าน, การเล่นกีฬา, การทำงานอดิเรก, การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด, การหารายได้พิเศษ, การฟังวิทยุ, การดูโทรทัศน์, การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน, การดูกีฬา และการดูภาพยนตร์

การเสนอเชิงสถิติ ได้คิดคะแนนของทุกหมวดเป็นอัตราส่วนร้อย และทดสอบความแตกต่างของอัตราส่วนร้อยในพวกเดียวกันและระหว่างพวกต่าง ๆ ด้วยค่า "Z" ค่า Z เท่ากับหรือมากกว่า ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

สรุปผล

จากการสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนครั้งนี้ ปรากฏผลย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การใช้เวลาว่างในการเรียน ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการเรียน "ค่อนข้างน้อย" นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมระดับที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการเรียนน้อยกว่านักเรียนในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่เหนือกว่า การเรียนอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำเด็กอายุมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะเรียนน้อยลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างในการเรียนน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศหญิงใช้เวลาว่างในการเรียนมากกว่าเพศชาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการเรียนมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖

๒. การใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน นักเรียนส่วนมากช่วยทำงานบ้านโดย "ช่วยทำบ้างไม่ทำบ้าง" นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคม ดีจะช่วยทำงานบ้านน้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะด้อยกว่า นักเรียนที่มีอายุมากช่วยทำงานบ้านมากกว่านักเรียนอายุน้อย เพศหญิงช่วยทำงานบ้านมากกว่าเพศชาย ระหว่างโรงเรียนและระดับชั้นเรียนมีความแตกต่างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

๓. การใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากไม่ค่อยเล่นกีฬา นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเล่นกีฬาน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศชายเล่นกีฬามากกว่าเพศหญิง ส่วนนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคม, หมู่อายุ และระดับชั้นเรียนต่างกันนั้น การใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

๔. การใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก เด็กส่วนใหญ่ชอบทำงานอดิเรกประเภท ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ และการทำสวนครัว นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่ดีมีงานอดิเรกมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมรองลงมา เมื่อนักเรียนอายุมากขึ้นจะทำงานอดิเรกน้อยลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาทำงานอดิเรกน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศหญิงทำงานอดิเรกมากกว่าเพศชาย สำหรับระหว่างชั้นเรียนนั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

๕. การใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด นักเรียนประมาณ ๑ ใน ๓ ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะ

เศรษฐกิจ – สังคมดี หาความรู้เพิ่มเติมมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมรองลงมา เด็กอายุมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะหาความรู้เพิ่มเติมลดลง นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ แต่เพศชายหาความรู้เพิ่มเติมน้อยกว่าเพศหญิง

๖. การใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากไม่ได้หารายได้พิเศษเลย นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมดีหารายได้พิเศษน้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมรองลงมา มีแนวโน้มที่จะชี้ให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะหารายได้มากขึ้น นักเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศชายหารายได้พิเศษมากกว่าเพศหญิง สำหรับระหว่างระดับชั้นเรียนนั้นมีความแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

๗. การใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ นักเรียนส่วนมากชอบฟังวิทยุรายการเบาสมอง, ละคร, นิทาน, นิยาย, เพลง ดนตรี, เรื่องตลกขบขัน นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่ดี ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะต่ำกว่า ในการฟังรายการเบาสมองมีแนวโน้มชี้ให้เห็นว่าเมื่ออายุมากขึ้นจะฟังลดลง นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาจะฟังวิทยุน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศชายฟังวิทยุน้อยกว่าเพศหญิง และเพศชายสนใจในรายการข่าวมากกว่าเพศหญิง สำหรับระหว่างชั้นเรียนไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

๘. การใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ นักเรียนส่วนมากชอบดูโทรทัศน์รายการเบาสมอง, ละคร, นิทาน, นิยาย, เพลง ดนตรี, เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนต์ นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมไม่ดี ใช้เวลาดูโทรทัศน์น้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมดี มีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะดูโทรทัศน์ลดลง นักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาชอบดู

โทรทัศน์รายการเบาสมองมากกว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นเรียนและเพศนั้นไม่มีผลที่จะทำให้การดูโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๙. การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อหาความเพลิดเพลิน นักเรียนส่วนมากชอบอ่านหนังสือประเภทเบาสมอง, ตลก, นิทาน, นิยาย, เรื่องตลกขบขัน นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่ดี ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่ด้อยกว่า มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะอ่านหนังสือน้อยลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ชอบอ่านหนังสือประเภทความรู้สารคดี มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เพศหญิงชอบอ่านหนังสือมากกว่าเพศชาย

๑๐. การใช้เวลาว่างในการดูกีฬา นักเรียนประมาณ ๑ ใน ๓ ไม่เคยได้ดูกีฬา แต่กีฬาที่ชอบดูนั้นคือกีฬาฟุตบอลซึ่งชอบมากที่สุด นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมไม่ดี ไปดูกีฬาน้อยกว่าพวกที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมดีกว่า ในเมื่อเด็กอายุมากขึ้นจะใช้เวลาไปดูกีฬามากขึ้ง เด็กในรุ่นอายุ... ... ประเภทกรีฑามากกว่าเด็กที่มีอายุมาก นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษาไปดูกีฬามากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนวิสามัญศึกษาดูกีฬาประเภทกรีฑามากกว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ... ... เฉพาะฟุตบอล, กีฬามวย ชายมีความสนใจมาก แต่เพศหญิงสนใจกีฬาฟุตบอลและบาสเกตบอล

๑๑. การใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ นักเรียนส่วนมากชอบดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง, ภาพยนตร์เพลง, การ์ตูน เรื่องตลกขบขัน นักเรียนในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่ไม่ดี จะไปดูภาพยนตร์น้อยกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ – สังคมที่ดี เมื่อนักเรียนอายุมากขึ้นจะดูภาพยนตร์ประเภทเบาสมอง เรื่องตลกขบขัน เพลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาดูภาพยนตร์น้อยกว่า

นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศชายชอบภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องที่ตื่นเต้นหวาดเสียว การต่อสู้ แต่เพศหญิงชอบภาพยนต์ประเภทเบาสมอง นักเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๖ ชอบภาพยนต์ประเภทอาชญากรรม นักสืบ เรื่องที่เห็นการต่อสู้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ชอบภาพยนต์ประเภทเบาสมอง

นักเรียนส่วนมากขยันในการเรียน การช่วยทำงานบ้านนั้นช่วยบ้างปานกลาง ด้านกีฬาไม่ค่อยได้เล่น ชอบทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ การหาความรู้เพิ่มเติม และการหารายได้พิเศษไม่ค่อยทำ สำหรับการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน และการดูภาพยนต์ ส่วนมากเด็กชอบเรื่องเบาสมอง เรื่องตลกขบขัน แต่การดูกีฬานั้นชอบดูกีฬาฟุตบอลมากกว่ากีฬาอื่น ๆ

<u>ข้อเสนอแนะ</u>

ในการสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนครั้งนี้ ได้ทำการสำรวจนักเรียนในโรงเรียนเพียง ๗ แห่งเท่านั้น ในจำนวนนี้เป็นโรงเรียนวิสามัญศึกษาเพียงสองโรงเรียน เพราะฉะนั้นผลที่ได้ก็จึงเป็นเพียงข้อเท็จจริงของโรงเรียนดังกล่าวเท่านั้น [illegible] ผู้วิจัย [illegible] การสำรวจครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจได้ทำการวิจัยต่อไป [illegible] ไว้ดังต่อไปนี้

๑. ควรใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนให้มากกว่านี้ [illegible] มาเป็นตัวแทน [illegible]

๒. ควรเพิ่มคำถามในแบบสำรวจให้มากกว่านี้ เพื่อจะได้ทราบรายละเอียดได้มากขึ้น เช่นทำอะไร ที่ไหน กับใคร เป็นต้น

๓. การสำรวจการใช้เวลาว่างในประเภทต่าง ๆ แต่ละอย่างโดยละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีก เช่นการทำงานอดิเรก, การอ่านหนังสือ เป็นต้น

๔. ควรสำรวจนักเรียนในระดับอื่น ๆ บ้าง เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบดูว่านักเรียนในระดับต่าง ๆ ใช้เวลาว่างต่างกันหรือไม่ เพียงใด

สำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียนในวัยนี้ ผู้เขียนใคร่ขอเสนอแนะและแนวทางต่าง ๆ ไว้ดังนี้คือ

๑. ห้องสมุด ทางโรงเรียนควรจะได้จัดให้มีห้องสมุด วัสดุต่าง ๆ ให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้ใช้ ตลอดจนการจัดบริการต่าง ๆ ให้สะดวกยิ่งขึ้น ควรจะได้มีการอบรมชี้แจงคุณค่าของห้องสมุดรวมทั้งวิธีใช้ด้วย

๒. กีฬา กีฬาเป็นส่วนสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษา ฉะนั้นทางโรงเรียนควรจะได้จัดอุปกรณ์ สถานที่ บริการ ตลอดจนความปลอดภัย ให้มีปริมาณและคุณภาพดียิ่งขึ้น ควรจะได้จัดตั้งชุมนุมกีฬาขึ้น เพื่อจะได้มีการฝึกซ้อมเป็นประจำ

๓. การหางานเพื่อหารายได้พิเศษ ทางโรงเรียนควรจะได้สนับสนุนเรื่องนี้ให้มากขึ้น โดยทำการติดต่อกับสถาบันต่าง ๆ ตลอดจนองค์การ บริษัท และร้านค้า เพื่อหางานให้นักเรียนทำในยามว่างให้มากยิ่งขึ้น ถือเป็นการส่งเสริมให้เด็กรู้จักคุณค่าของเงินดียิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นผู้บริโภคอย่างฉลาด

๔. การแนะแนว ในโรงเรียนควรจะได้จัดให้มีครูอาจารย์ไว้เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แนะนำให้รู้จักเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างฉลาดเหมาะสมกับวัยและฐานะของตน สนับสนุนให้เด็กได้มีความคิดริเริ่มโดยการพาเด็กไปชมโรงงานต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความคิดใหม่ ๆ นำมาประดิษฐ์ของใช้ [illegible] การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ ดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือ ควรจะได้มีความเอาใจใส่จริง ๆ ครูและผู้ปกครองควรมีส่วนเกี่ยวข้องในการเลือกที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวให้เป็นไปในทางที่ดี และควรให้คำแนะนำอย่างยิ่ง ... เด็กทำตามลำพัง ซึ่งอาจชักจูงจิตใจเด็กไปในทางไม่ดีได้ง่าย.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

หนังสือ

1. กฤษณา สยามเนตร <u>อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น</u> พระนคร วิทยาพัฒน์ – จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. Guy, Stanton Ford. <u>Compton's Pictured Encyclopedia and Fact-Index</u>, Chicago, F.E. Compton, 1955.

3. Hurlock, Elizabeth Bergner. <u>Adolescent Development</u>, New York, McGraw-Hill Book Co., 1949.

4. Malm, Marguerite. <u>Adolescence</u>, New York, McGraw-Hill Book Company Inc., 1952.

5. Tahwon Koedkiet Pong, <u>Bangkok Children's Attitudes Towards Peer and Parents, Bangkok</u>, Master's Degree Thesis, The College of Education, 1960.

6. Wallis, W. Allen. <u>Statistics: A New Approach</u>, Illinois, The Free Press, 1956.

วารสาร

1. ทัศนีย์ ทองไพบูลย์ "<u>การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร</u>" การวิจัยทางการศึกษา 4:9 สิงหาคม 2503

2. Martinson, W.D. และคณะ <u>วิธีปรับปรุงการเรียนเพื่อให้ได้ผล</u> โรงพิมพ์พระจันทร์ พ.ศ. 2503

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

สูตรสถิติ

$$Z = \frac{P_1 - P_2}{\sqrt{SD_d}}$$

$$SD_d = \sqrt{SD^2_{P_1} + SD^2_{P_2}}$$

$$= \sqrt{\frac{P_1(1 - P_1)}{n_1} + \frac{P_2(1 - P_2)}{n_2}}^{(1)}$$

P_1, P_2 = Proportion

SD = Standard Deviation

SD_d = Standard Deviation of the Difference

$n_1\ n_2$ = Number of Samples

---

(1) Wallis W. Allen, Statistics a new approach p. 429

ภาคผนวก ข.

<u>รายชื่อโรงเรียนวิสามัญศึกษาในพระนครและธนบุรี</u>
<u>ที่นายถาวร เกิดเกียรติพงษ์[๒] จัดว่าเป็นโรงเรียนระดับที่ ๒</u>

(จากรายชื่อข้างล่างนี้จับฉลากโรงเรียนชาย ๑ โรงเรียน หญิง ๑ โรงเรียน)

<u>ชาย</u>

๑. โรงเรียนวัดชิโนรส
๒. โรงเรียนไตรมิตร
๓. โรงเรียนทวีธาภิเศก
๔. โรงเรียนวัดนวลนรดิศ
๕. โรงเรียนวัดบวรนิเวศ
๖. โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร
๗. โรงเรียนวัดปทุมคงคา
๘. โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยาราม
๙. โรงเรียนโยธินบูรณะ
๑๐. โรงเรียนวัดราชบพิตร
๑๑. โรงเรียนวัดราชโอรส
๑๒. โรงเรียนวัดราชาธิวาส
๑๓. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
๑๔. โรงเรียนวัดสุทธิวราราม
๑๕. โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
๑๖. โรงเรียนอิสลามวิทยาลัย
๑๗. โรงเรียนวัดสระเกศ

<u>หญิง</u>

๑. โรงเรียนเบญจมราชาลัย
๒. โรงเรียนสตรีวัดระฆัง
๓. โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
๔. โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์
๕. โรงเรียนสตรีวัดชิโนรส
๖. โรงเรียนสตรีเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
๗. โรงเรียนศึกษานารี
๘. โรงเรียนศรีอยุธยา

---

๒ Tahwon Koedkiet Pong, <u>Bangkok Children's attitudes towards peer and parents</u>, Bangkok, Master's Degree Thesis, The College of Education, 1960 p.p. 10-11

รายชื่อโรงเรียนอาชีวศึกษา

(ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ที่มีเทียบเท่าชั้นมัธยมปีที่ ๔ และมัธยมปีที่ ๖)

จับฉลากโรงเรียนชายสองโรงเรียนและโรงเรียนหญิงสามโรงเรียน

ชาย	หญิง
๑. โรงเรียนการช่างวัดสระเกศ	๑. โรงเรียนการช่างสตรีโชติเวช
๒. โรงเรียนการช่างอินทราชัย	๒. โรงเรียนเสาวภา
๓. โรงเรียนการช่างมีนบุรี	๓. โรงเรียนเอี่ยมละออ
๔. โรงเรียนการช่างวัดราชสิทธาราม	๔. โรงเรียนการช่างสตรีธนบุรี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ค.

แบบสำรวจการใช้เวลาว่าง

โรงเรียน...................................ชั้น................

ชื่อ...................... นามสกุล.................... เพศ.........

อายุ........ปี วันที่........../................./...............

ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่......... ซอย................. ถนน............

ตำบล.................. อำเภอ................ จังหวัด............

อาชีพบิดา................ บิดามีรายได้ประมาณเดือนละ..............บาท

อาชีพมารดา.............. มารดามีรายได้ประมาณเดือนละ............บาท

บิดาสำเร็จการศึกษา (วุฒิ)......................................

มารดาสำเร็จการศึกษา (วุฒิ)....................................

ลักษณะบ้านของท่าน

บ้านไม้..................

บ้านครึ่งตึกครึ่งไม้..........

บ้านตึก..................

ของใช้ภายในบ้านมี

วิทยุ.....................เครื่อง

โทรทัศน์.................เครื่อง

เครื่องเล่นแผ่นเสียง.........เครื่อง

ตู้เย็น...................ตู้

พัดลม....................อัน

รถยนต์...................คัน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บทางด้านขวามือข้างล่างนี้ ตามความหมายของตัวเลขดังนี้

	เลข ๑ มีความหมายเท่ากับ ไม่เคยทำเลย	เลข ๒ ไม่ค่อยได้ทำ	เลข ๓ ทำบ้างไม่ทำบ้าง	เลข ๔ ทำค่อนข้างบ่อย	เลข ๕ ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ
<u>เกี่ยวกับการเรียน</u>					
ทำการบ้าน	( )	( )	( )	( )	( )
ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว	( )	( )	( )	( )	( )
เตรียมบทเรียนก่อนเข้าเรียน	( )	( )	( )	( )	( )
อื่น ๆ	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
<u>ช่วยทำงานบ้าน</u>					
หุงหาอาหาร	( )	( )	( )	( )	( )
เลี้ยงเด็กหรือน้อง	( )	( )	( )	( )	( )
ทำความสะอาดบ้าน	( )	( )	( )	( )	( )
ซักรีดเสื้อผ้า	( )	( )	( )	( )	( )
จ่ายกับข้าว	( )	( )	( )	( )	( )
ช่วยขายของ	( )	( )	( )	( )	( )
เลี้ยงสัตว์	( )	( )	( )	( )	( )
ทำสวน	( )	( )	( )	( )	( )

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

	เลข ๑ มีความหมายเท่ากับ ไม่เคยทำเลย	เลข ๒ ไม่ค่อยได้ทำ	เลข ๓ ทำบ้าง ไม่ทำบ้าง	เลข ๔ ทำค่อนข้างบ่อย	เลข ๕ ทำอยู่สม่ำเสมอเป็นประจำ
อื่น ๆ	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
<u>ชอบเล่นกีฬา</u>					
ฟุตบอล	( )	( )	( )	( )	( )
บาสเกตบอล	( )	( )	( )	( )	( )
รักบี้	( )	( )	( )	( )	( )
เนตบอล	( )	( )	( )	( )	( )
เทนนิส	( )	( )	( )	( )	( )
แบดมินตัน	( )	( )	( )	( )	( )
ถีบจักรยาน	( )	( )	( )	( )	( )
กรีฑา	( )	( )	( )	( )	( )
กายบริหาร	( )	( )	( )	( )	( )
ว่ายน้ำ	( )	( )	( )	( )	( )
อื่น ๆ	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )
....	( )	( )	( )	( )	( )

งานอดิเรกที่ท่านชอบมากที่สุด คือ..

ท่านได้หาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด สัปดาห์หนึ่งประมาณ.....ครั้ง ๆ หนึ่งเป็นเวลา

ประมาณ.......ชั่วโมง

ท่านทำงานพิเศษเพื่อหาเงิน คืองาน..

ประมาณสัปดาห์ละ..............................ชั่วโมง

ชอบฟังวิทยุ รายการ..

ชอบดูโทรทัศน์ รายการ..

ชอบอ่านหนังสือเพื่อความบันเทิง ประเภท..

ชอบดูกีฬา..

ชอบดูภาพยนต์ประเภท..